

Dit product wordt u gratis aangeboden door ComputerBijbel

Mocht u tevreden zijn over dit product en dit werk willen steunen kijk dan op onze website

<http://www.ComputerBijbel.com>

HET JUBELJAAR

Urenlang klonken de trompetten en hun geluid weerkaatsten tegen de bergen. Hun echo's klonken door de valleien van het land Kanaän. Terwijl de trompetten onophoudelijk hun boodschap verkondigden, namen slaven afscheid van hun meesters. Verbeurd verklaarde boerderijen en bezittingen werden gerechtelijk teruggegeven aan de eigenaars. Gevangenen zongen blij als zij de gevangenis mochten verlaten. Wat was er aan de hand? Het was Grote Verzoendag in het Jubeljaar. Oude mensen hadden vijftig jaar gewacht op deze gebeurtenis en jongeren hadden nog nooit zo'n dag als deze meegemaakt. De wetgeving van het Jubeljaar is gegeven in Leviticus 25:8-10: 'Voorts zult gij u zeven jaarsabbatten tellen, zevenmaal zeven jaren, zodat de dagen van de zeven jaarsabbatten negenen veertig jaren zijn. DAN zult gij bazuingeschal doen rondgaan in de zevende maand op de tiende van de maand, op de Verzoendag zult gij de bazuin doen rondgaan door uw ganse land. Gij zult het vijftigste jaar heiligen en VRIJHEID IN HET LAND AFKONDIGEN voor al zijn bewoners, een Jubeljaar zal het voor u zijn, DAN ZAL IEDER VAN U TOT ZIJN BEZITTINGEN TOT ZIJN GESLACHT TERUGKEREN'. De rest van het hoofdstuk bespreekt de details van de wetgeving van het Jubeljaar. Wat betekent het woord Jubeljaar eigenlijk? Het Hebreeuwse woord is 'nobel', wat een luide, lange stoot op een ramshoorn betekent. Het betekent in de eerste plaats de ramshoorn zelf en de klank van de hoorn, maar verder betekent het de aankondiging van het feest door op de ramshoorn te blazen. In de loop van de tijd veranderde het woord 'yobel' in trompet. Het is tweeëntwintig keer vertaald met 'Jubeljaar', vijf keer als 'ramshoorn' en een keer als 'trompet'. Daarom betekent Jubeljaar: Een kromme trompet, het blazen op de trompet en de aankondiging van het feest door de klanken van de trompet. Elke vijftig jaar was er een verandering in Israël. Er waren vier speciale verordeningen door God ingesteld die in het Jubeljaar plaatsvonden. Allereerst mochten het land en het volk genieten van een jaar van heilige vakantie. Een tijd van vreugde, er werd niet gezaaid en gemaaid. Niemand zwoegde voor de oogst of de wijngaard. Het volk leefde gewoon van de opbrengst van het voorgaande jaar en wat spontaan zelf groeide. Ten tweede werden alle schulden kwijtgescholden. Iedere Israëliet werd bevrijd van zijn onmogelijkheid zijn schuld te betalen en van zijn financiële verplichtingen. Ten derde werd er vrijheid verkondigd aan alle Israëlieten, die als slaaf in dienst waren bij een boer. Het was de tijd van volledige vrijheid voor elke slaaf en lijfeigene en gevangene die zijn schulden afloste, voor hen kwam er de nieuwe start. Ten vierde moest er in dit jaar de erfbezittingen teruggegeven worden aan hen die gedwongen waren deze te verkopen uit armoede of hun bezittingen moesten overdragen aan het schuldeisers om hun schuld af te lossen. Elke boerderij moest worden teruggegeven aan de familie aan wie het was toegewezen toen de stammen oorspronkelijk het land beërfdten. Dit waren de vier belangrijkste verordeningen van het Jubeljaar. Het was een jaar van sabbat voor het land en voor het volk. Bevrijdt van alle schulden. Elke slaaf kon terugkeren naar zijn familie en een ieder kreeg zijn bezittingen en erfgoed terug. Op praktisch gebied was deze wet heel belangrijk. Het Jubeljaar was een verfrissende sabbatsrust zowel voor het volk als het land dat God hen had gegeven. Het was de voornaamste van een reeks sabbatten of rust, die aan Israël gegeven waren. Zij hadden een sabbats DAG elke zevende dag. Het Sabbatsjaar vond plaats elk zevende jaar. Hierin werd het land rust gegund. Er werd geen gewas geplant noch gesnoeid of geoogst. Wandelend door Israëls land op zo'n tijd en zie, ieder zat onder zijn wijnstok en vijgenboom in vrede. Er klonk geen geluid van dorsende ossen, geen geschreeuw uit de wijngaard. Er was een vreemde stilte over het hele land terwijl de zomerdagen even schitterend waren als anders. En het volk was gelukkig zoals geen land op aarde werd gevonden. Er was een rust waarin een land van landbouwers niet werkte. Voortdurend zongen de godvrezenden Gods lof. Bovendien eigende niemand zich toe wat het land opleverde. Alles was gemeenschappelijk voor rijk en arm, voor de jood en vreemdeling. het was een teken van herstel van

onderlinge liefde. Rust voor de grond, de beesten en in de huizen. Onophoudelijk werd God geprezen met de harp en psalmgezang. Ieder genoot van de opbrengst van de aardbodem. Israël kon zeggen: 'De hemel verheuge zich, de aarde juiche, de zee bruije en haar volheid, het veld en al wat daarop is, verblijde zich, dan zullen alle bomen des wouds jubelen' (Psalm 96:11-12). Verder dan deze zeven-jaarlijkse Sabbatsjaren lag het grote Jubeljaar. Aan het volk Israël was een cyclus gegeven van zeven van deze Sabbatsjaren, die een periode omvatte van zeven maal zeven jaren, een totaal van negenen veertig jaar. Dan brak de SABBAT VAN DE SABBATTEN aan: het VIJFTIGSTE JAAR - het JUBELJAAR! In die oude Hebreeuwse wereld die in de flauwe schemering van zo'n ver verleden ligt, waren er verschillende gewoonten, die meer dan van voorbijgaande aard zijn en onze aandacht vragen om de betekenis van het Jubeljaar te verstaan. Toen Israël in Kanaän kwam werd het land onder hen verdeeld door het lot in overeenstemming met hun stam en families. Iedere familie ontving een erfdeel, dat bij voorspoed kon groeien en bij tegenspoed verminderde. Als iemand schulden kreeg, kon hij verplicht zijn een deel of zelfs zijn gehele eigendom te verkopen. Maar God zorgde voor een royale voorziening voor de onfortuinlijke. Hij zorgde ervoor dat zulke ongunstige omstandigheden niet eindeloos duurden, maar dat alle rekeningen, zowel debet als credit geldig waren tot het Jubeljaar. In dat jaar moest een ieder bevrijd worden van oude hypotheeken etc. om een nieuwe start te kunnen maken voor de volgende vijftig jaar. De heb- zuchtige man, die huis na huis en akker na akker had verzameld had zo geen voortdurende macht over zijn minder fortuinlijke buurman. Het vijftigste jaar waarin de pacht verliep, naderde altijd stil maar snel om bevrijd te worden uit de omklemmende greep van de hebzuchtige. Hoe ingewikkeld de zaak ook was, deze lang verwachte Dag maakte de hele transactie ongeldig en plaatste de schuldenaar in de positie terug die hij of zijn voorouders hadden gehad. Het eigendom dat ieder mens had bij de verdeling van het land Kanaän kon niet langer dan vijftig jaar van hem vervreemd zijn. Dat was ook geen probleem voor degene, die het overnam, want het Jubeljaar stond vast en iedereen wist dat het kwam en hij sloot zijn overeenkomst in overstemming daarmee. Hij die leefde onder Gods systeem verkocht zijn land niet voor altijd, maar hij kon het verpachten voor elke periode, die niet langer was dan het volgende Jubeljaar. In dat jaar zou het weer terugkeren naar de rechtmatige eigenaar. Vandaag de dag maken we contracten. Mensen huren of pachten iets voor vijf, of vijftig of negenen negentig jaar. Als de termijn is verstreken gaat het eigendom terug naar de eigenaar. God werkte ook op die basis. Iedereen die land kocht, of elke schuld die werd afgesloten op een bezit, daarvan wist hij dat dit slechts geldig was tot het Jubeljaar. Dan vervielen alle verpachtingen, schulden en leningen. Als een eigendom werd 'verkocht' moesten de koper noch de verkoper overvragen. Het moest zo geregeld worden dat bekend was wat de jaarlijkse waarde van het land was en dan werd bekeken om hoeveel jaar het ging tot het Jubeljaar aanbrak. De maatstaf van de prijs werd bepaald door het Jubeljaar. Als die glorieuze gebeurtenis nabij was, was de prijs laag, was het nog ver weg, dan was de prijs hoog. Het is duidelijk dat hoe dichterbij het Jubeljaar kwam des te minder de waarde van het land was: 'Wanneer gij iets aan uw volksgenoot verkoopt of iets van hem koopt, dan zal de een de ander niet benadelen. Rekening houdend met de jaren na een Jubeljaar, zult gij het van uw volksgenoot kopen, rekening houdend met de oogstjaren zal hij het u verkopen. Bij een groter aantal jaren zult gij de koopsom naar verhouding hoger stellen, bij een geringer aantal jaren zult gij de koopsom naar verhouding lager stellen: want het getal der oogsten verkoopt hij u' (Leviticus 25:14-16). Zo was de wet van het Jubeljaar! De belangrijke reden hiervoor wordt geopenbaard in Leviticus 25:23. Waar de Heer zegt: 'het land zal niet voor altijd verkocht worde, want het land is van Mij, en gij zijt vreemdelingen en bijwoners bij Mij'. Vertaald zegt de 'Amplified Bible': 'Het land zal niet verkocht worden als eeuwig eigendom, want het land is van Mij, u bent slechts vreemdelingen en tijdelijke bewoners van Mij'. De Heer zegt met de toespeling op de Egyptische achtergrond: 'HET LAND IS VAN MIJ'. In Egypte was al het land het eigendom van de farao's en heel het volk waren

zijn onderdanen sinds de dagen van Jozef (Genesis 47:13-26). Daar staat tegenover dat het land van Israël aan de Heer behoorde, zijn volk waren zijngasten, en onderdanen die verblijven in Zijn land. Hier zien we de bijzondere hoofdpunten m.b.t. tot het land van God. Hij wilde, dat het genoot van een Sabbatsjaar en dat er in dat jaar de overvloed bewezen werd aan een ieder, waarmee HIJ Zijn onderdanen wilde zegenen: 'Wanneer gij zegt: wat zullen wij in het zevende jaar eten, zie, wij mogen niet zaaien noch onze oogst inhalen - dan zal Ik mijn zegen in het zesde jaar over u gebieden, dat het u een opbrengst geve voor drie jaren. In het achtste jaar zult gij zaaien, maar van de vorige oogst eten, tot het negende jaar, totdat de oogst daarvan binnen- komt, zult gij van de vorige eten' (Leviticus 25:20-22). Wat een gelukkige, bevoorrechte pachters. Wat een eer direct onder de Heer te staan! Geen huur, geen belasting! Geen zorgen! De Psalmist zegt: 'Welzalig het volk, waarmee het zo gaat! Welzalig het volk, welks God de Here is!' (Psalmen 144:15). In de Psalmen vinden we ook de schitterende uitdrukking: 'Des Heren is de aarde en haar volheid, de wereld en die daarop wonen' (Psalmen 24:1). In het licht van dit schriftgedeelte wil ik opnieuw bevestigen wat de wereld in z'n totaliteit en vele christenen vergeten schijnen te zijn: Dit is Gods wereld! Lang voordat de tijd begon, lang voordat een hemels lichaam de onmetelijke ruimte bewoonde . . . WAS GOD! Ik kan me niet voorstellen wat het is als er geen aarde zou zijn. Een aarde met zijn hemelhoge bergen, uitgestrekte valleien en zijn majestueuze watervallen, die naar beneden storten van de ontzagwekkende hoogten met onbeschrijflijke kracht om meegesleurd te worden naar de zeeën. De totale afwezigheid van al die dingen gaat ver voorbij aan mijn beperkt begripsvermogen. De waarheid staat, zoals beschreven in de eerste vier woorden van de Bijbel: 'In den beginne . . . God'. Lang voordat de werelden geschapen werden, lang voordat de golven rolden over de onstuimige zee, lang voordat de bergen omhoog gestuwd werden en met hun met sneeuw bedekte pieken uitstaken boven de wolken, lang voordat er een bloem bloeide of een vogel zong, of een beest geluid maakte, ja, lang voordat er ook maar iets was, WAS GOD ER. Toen het gezegende Woord van God het gordijn van de oudheid wegrolde en ons God toonde, die aan het werk was, alles wat wij zien, schiep. Deze tekst gaat een machtige stap verder en laat ons zien voor eens en voor eeuwig zien wie de Eigenaar is van deze wereld: 'In den beginne schiep God de hemel en de aarde'. Hij maakte het en het is van Hem. Niemand kan het van Hem afnemen. Het was op dat moment dat God Zijn handtekening van eigenaar- schap zette. Een handtekening die reikt van de aarde tot het uiterste uiterste van de kosmos. Het Jubeljaar Niemand in Israël, Gods Koninkrijk op aarde, had het recht iets van het land voor altijd te verkopen. De Here wilde dat elke stam en elke familie van een stam zijn oorspronkelijk erfdeel terug kreeg, onder Hem, want het was gegeven door God en zij waren Zijn volk. Zoals eerder gezegd was deze wet op praktisch niveau heel belangrijk. De schitterende voorziening van het Jubeljaar kan beter naar waarde geschat worden als men beseft, dat het niet alleen heilzaam was voor de Israëliet als individu maar vooral moet men kijken naar het effect op het land in z'n geheel. Het Jubeljaar voorkwam de vermeerdering van land en rijkdom in de handen van enkelen. Het verbood de hebzuchtigen en begerigen om 'land bij land' te verkrijgen, waarbij de rijken rijker en de armen armer werden. Het kapitaal groeide legaal en op gezette tijden konden families en personen uit de armoede komen en een nieuwe start maken. De lei was schoon. Zonder Jubeljaar was het goed mogelijk dat een stam zich zo'n grote schuld op de hals had gehaald, dat zij heel hun erfdeel, bezittingen en identiteit kwijt waren. Daarom gaf God hen een wet, dat elke vijftig jaar, ongeacht hoe hoog de schuld was opgelopen, deze schuld moest worden kwijtgescholden. U kunt er zeker van zijn, dat elke geldschietter het Jubeljaar in zijn berekening mee nam als hij een lening afsloot. Het Jubeljaar voorkwam een grote binnenlandse schuld met als gevolg inflatie, deflatie en een zakelijke malaise. De nationale economie zou altijd stabiel zijn en het land zou geen vernietigende schuld hebben (Deuteronomium 15:6). Als deze wetten blijvend in acht zouden zijn genomen, zou Israël de meest welvarende, perfecte en machtige natie zijn die ooit

had bestaan! Als een Israëliet door de spanningen van een slechte oogst en slechte seizoenen, of door domme handelstransacties, zo erg in een diepe ravijn van schuld dreigde te storten bij een of andere nabij wonende geldschieder, dat hij hem meer schuldig was dan het land of erfgoed waard was, dan werd hem toegestaan niet alleen zijn land te verkopen, maar ook zichzelf en/of zijn familie als slaven om zo zijn schuld weg te werken. Ik zal u een voorbeeld geven hoe deze wet werkte in Israël. In 2 Koningen 4 lezen we over een geval waarin een weduwe wordt geconfronteerd met een grote schuld, die haar man haar had nagelaten en de geldschieders komen om haar twee zonen in slavernij te nemen om de schuld af te betalen. In dit geval loste de profeet Elisa door een wonder van het vermenigvuldigen van olie het probleem van de schuld op. Maar in veel gevallen was er geen Elisa in de buurt voor een wonder en werden zonen weggehaald van hun thuis en hun moeder om als slaaf te werken voor een vreemde. Maar ALLEEN TOT HET JUBELJAAR! Nog een voorbeeld: Jakob had een enorme schuld bij de Hetiet Ephron en toen de jaren verstreken werd het steeds duidelijker, dat hij de schuld nooit kon afbetalen. In feite raakte hij elk jaar verder en verder achter. Tot slot restte hem niets anders dan afstand te doen van zijn eigendom aan Ephron en zichzelf en zijn vrouw Sara en hun jonge zoon Eli als gebonden knechten te verhuren aan Ephron om zijn schuld te betalen. Het was pijnlijk voor Jakob en zijn geliefden hun eenvoudige woning en de bezittingen waaraan ze gehecht waren achter te laten. Om van het huis waarin zijn voorvaders had geleefd en voorspoed gekend hadden verder te moeten leven in dienst van een ander. Met tranen van verdriet in de ogen lopen zij rond hun oude eigendom, waarvan Jakob niet wist of hij die levend nog zou terugzien. Ephron bleek een harde meester en dwingt Jakobs familie lange dagen te maken. Binnen enkele jaren wordt Jakobs gezondheid slechter, en hij stierf spoedig. Een paar jaar later stierf ook zijn vrouw Sara aan koorts. De kleine Eli, nu vijftien jaar, bleef alleen achter als slaaf van de wrede Ephron. In zijn gedachten koesterde hij zoete herinneringen aan zijn zorgeloze jeugd in het ouderlijk huis toen de kinderen nog samen speelden en plezier hadden. Hij was niet vrij en kon nergens heen. Wat een ellendig leven, dacht hij vaak. Maar toch was er zolang hij leefde hoop dat eens op een dag de dingen anders zouden zijn. Spoedig na Eli's achttiende verjaardag ging Ephraïm op reis. Op een middag slenterde Eli over de akkers van zijn meester toen hij een onverwacht geluid hoorde. Het was de lange klank van een bazuin in de verte. De bazuin hield aan te blazen en werd luider en luider omdat andere bazuinen uit verschillende richtingende bazuin ondersteunden. Toen hij zich in verwondering afvroeg wat de betekenis van deze gebeurtenis was, hoorde hij een enorm kabaal. Het bleek een grote groep mensen te zijn die in opperste vreugde over de weg renden. Zij lachten en schreeuwden. Tenslotte nam hij de vrijmoedigheid en hield een oude man met een lange witte baard aan en vroeg hem wat er aan de hand was. 'Wel, mijn zoon, heb je het niet gehoord? Dit is het Jubeljaar. Het is juist vandaag, nu net, gestart. Hoor je de bazuin niet? O, ik denk dat je nog niet eerder een Jubeljaar hebt meegemaakt! Het is het jaar waarin alle schulden worden kwijtgescholden, alle slaven worden bevrijd en alle boerderijen weer teruggegeven worden aan de oorspronkelijke eigenaars.' Eli stond als versteend langs de kant van de weg. Met open mond en zijn ogen wijd open gesperd vol verbazing en ongeloof. 'Alle slaven zijn vr...vr...vrij?', stotterde hij. 'Ja, mijn jongen', verzekerde de oude man hem. 'Alle slaven zijn nu zo vrij als een vogel'. 'Maar...maar ik ben een slaaf', flapte Eli eruit. 'Verlaat deze plaats dan jongen', beval de witharige vreemdeling. 'Je bent net zo vrij als de lucht. Ga naar huis, ga naar je familie en ga zitten onder je eigen wijnstok. Wat rechtmatig van jou was, is nu werkelijk van jou'. De ketenen van slavernij vielen van de ziel van de jubelende slaaf. Binnen het uur verzamelde hij zijn schamele bezittingen en vertrok van het slavenhuis en voelde een macht van vrijheid over zich komen. Hij ging op weg naar zijn oude huis, naar zijn vaders boerderij, en beval de vreemdelingen, die er bezit van hadden genomen, het te verlaten. Hij begon opnieuw in zijn ouderlijk huis te wonen en het fruit van zijn eigen land te eten. Niet meer dienen als slaaf, hij werkte nu voor zichzelf op zijn eigen erfgoed. En hij had er niets voor hoeven doen. Hij had zijn vrijheid niet verdiend.

Het was juist de soevereine wet van God, die hem bevrijd had. Alles wat hij had hoeven doen was het te geloven, naar huis te gaan en zijn erfgoed op te eisen. Zo ging het elke vijftig jaar, vanaf de intocht in het land Kanaän, was er een Jubeljaar in Israël. EEN tijd van vreugde en herstel, waarin families werden verenigd en verloren boerderijen werden teruggekregen. Het terugkrijgen van alle bezittingen voor iedereen bracht grote vreugde. De kwijtschelding van de schulden bracht opluchting en blijdschap. De invrijheidstelling van alle slaven was de bron voor een grote feestvreugde. Zo kenmerkend was de wijsheid, zo groot waren de zegeningen van deze Goddelijke instelling. Geen wonder dat het een JUBELJAAR werd genoemd. DE ERFENIS 'Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet EEN jota of tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn GESCHIED' (Mat. 5:18). Alleen wanneer we het bijzondere handelen van Gods handelen met Israël verstaan, kunnen we de wonderbaarlijke historie van dit volk naar waarde schatten en hun geschiedenis begrijpen. Dat zij bevoorrecht zijn boven alle andere natiën is zo nauwkeurig door de profeten en de schrijvers van het Nieuwe Testament vastgelegd. In hen heeft God, zoals de schrijvers van het Nieuwe Testament laten zien, frappante illustraties van Zijn plannen gegeven, zowel met het Gemeente als met de wereld. Hun tabernakeldienst, zo minutieus beschreven in de Goddelijke wet, met de bloedende beesten en al hun ceremonies. Als beelden wijzen zij naar tegen-beelden, die groter en hoger zijn dan de schaduwbeelden. De apostel Paulus verzekert ons, dat die tegen-beelden beladen zijn met zegeningen voor de mensheid. Hij zegt dat de wet een schaduw was van 'goede dingen DIE KOMEN' (Hebreeën 10:1, 8:5, Colossenzen 2:17). Ook onze Heer verzekert ons in bovenstaande tekst uit Mat., dat alle goede dingen die een voorafschaduw zijn zeker vervuld zullen worden! Als onze Heer zegt dat 'niet EEN jota of tittel van de wet zal vergaan, eer alles zal zijn geschied', dan verwijst Hij niet alleen naar de vervulling van de verbonds-verplichtingen voor een ieder die onder de Wet van het Verbond leeft. Immers de greep van de Wet op hen zal beëindigd worden, doordat Hij met Zijn eigen leven de Wet zal vervullen, maar Hij bedoelt Hij nog meer, nl. het plan van de verwezenlijking van de totale vervulling. In alle ceremonies in Israël gebruikte God geen enkel beeld of type zonder bedoeling om uiteindelijk vervuld te worden. Want het houden van een beeld of type is nog niet de vervulling ervan. De vervulling is bereikt als het type of het beeld verdwijnt en wordt vervangen door de werkelijkheid. Bijvoorbeeld, was het slachten van het paaslam vervuld in de dood van Christus, 'het Lam van God' en toen kwam de speciale zegen voor de gelovigen. Deze zegen is nog niet volledig vervuld, hoewel de vervulling begon met de dood van Christus, ons Paaslam. Op dezelfde manier zal iedere ceremonie zoals voorgeschreven in de wet van Mozes bewijzen van bijzondere betekenis te zijn. En de nauwkeurigheid waarmee de inachtneming van elk detail van de types, beelden werd uitgevoerd gedurende de eeuw van de Wet geeft nadruk aan de woorden van onze Heer uit Mattheus. Dat alles minutieus geestelijk vervuld zal worden zoals het destijds op natuurlijke wijze ging in de ceremonies van de wet. Gezien de enorm belangrijke tijd waarin u en ik leven, aan het eind van deze eeuw, is het mijn stellige overtuiging dat het oneindig belangrijk voor ons is om inzicht te verkrijgen betreffende sommige van de patronen, symbolen, typen en schaduwen, die ons in de Schrift gegeven zijn. Als iemand een ware openbaring van God ontvangt, zal hij ergens in de Schrift vinden waar dat op wijst en waar het een patroon, symbool of type van is. Wij zijn door de apostel Paulus vermaand dat 'alles is opgetekend ter waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is' (1 Corinthiërs 10:11). Ik geloof dat Gods openbaring aan ons doorgaat om ons meer en meer inzicht in Hemzelf te geven. Er zijn patronen die we kunnen vinden en die ons helpen het wonderbaarlijke doel van God met Zijn volk. Wat in de Schrift aan de oppervlakte verschijnt, zal verlicht door de Geest der Waarheid kolossale ontdekkingen brengen. Het is gezegd, en ik geloof dat het waar is, dat de letter van het Woord en de letter van de Wet nooit uitgelegd kan worden buiten het Evangelie om. Maar aan de andere kant kan het Evangelie van genade naar zijn volle maatstaf in zijn diepte en breedte, hoogte en diepte, nooit

verstaan worden zonder de beelden van de wet. Het Jubeljaar (3) Er is een interessante tekst in Mattheus 5:17: 'Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden, Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen'. Veel mensen zouden de Wet weg willen doen. De Heer kwam echter om andere dingen te ontbinden, vernietigen. Hij kwam om de werken van de werken van de duivel te ontbinden, Hij kwam om de dood te vernietigen. Hij kwam om de vleselijke gezindheid te vernietigen, maar Hij kwam niet om de Wet te ontbinden, Hij kwam juist om de Wet tot z'n hoogste vervulling te brengen. In deze artikelen buigen wij ons om te onderzoeken hoe de toekomst van de Mozaïsche Wet - en in dit geval het Jubeljaar - een voorafschaduw is van het grote Herstel, de herovering van de mensheid uit de zondeval. Dat zal vervolmaakt worden door het terugkopen en wederopbouw door en van God zoals uitgelegd wordt in Handelingen 3:19-2: 'Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus zende, Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten, van oudsher'. Het Jubeljaar was in zijn opzet een duidelijke en niet mis te verstane illustratie van de glorieuze tijd van de 'wederoprichting aller dingen'. Omdat het Jubeljaar een onderdeel van de Wet was en het steeds herhalen hiervan niet de vervulling was. De Heer verklaarde dat het niet voorbij kon gaan zonder vervulling en vooral sinds we weten dat zo'n 'wederoprichting aller dingen' zoals voorspeld door de 'heilige profeten, van oudsher' weten we dat het **VERVULD MOET WORDEN IN DE TOEKOMST**. Het is wel zo, dat er thans een gedeelte vervulling is in de eerstelingen, zoals later in details zal worden uitgelegd, maar de breedste en volste vervulling wacht op de volledige triomf van het Koninkrijk van God in al Zijn rijkdom. Onder de wetten van Israël had iedere familie een deel van het land gekregen als een eeuwigdurende erfenis, erfdeel. Dit land was toevertrouwd pand van de Heer. Het land bleef van de Heer, hoewel hij elke familie het recht gaf om van het land voedsel te oogsten en zich te kunnen voorzien in onderhoud. De Israëlieten waren aangesteld als rentmeesters van het land. De vroegere afgrenzing gaf aan welk deel voor hen was. Als zij het land aan een ander verhuurden of verkochten, of vanwege een schuld kwijtraakten, kwam het vroegere eigendom weer terug in de familie in het Jubeljaar dat elk vijftigste jaar plaatsvond. Dat betekent, dat zelfs als ze de erfenis, erfdeel kwijt waren, bleef het **EEN EEUWIGE ERFENIS, ERFDEEL**. Op het geestelijk vlak is de gedachte van EEN 'erfenis' en 'erfdeel' ons niet onbekend, omdat zij zo vaak vermeld wordt in de Schrift. We lezen dat 'de zachtmoedigen de aarde zullen beërven' (Mattheus 5:5), hoe wij 'het Koninkrijk beërven' (Mattheus 25:34) en 'wie overwint, zal deze dingen beërven' (Openbaring. 21:7), 'die bij machte is het erfdeel te bouwen en het erfdeel te geven onder alle heiligen' etc. En in al deze uitspraken doorklinkt de Liefde van de Vader voor ons. In Efeziërs. 1:5,11 schrijft de apostel: 'in liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van zijn wil ..... in wie wij ook **HET ERFDEEL ONTVANGEN HEBBEN**, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil'. EEN erfenis, erfdeel is het gevolg van het verkrijgen van iets van iemand anders die het nalaat aan jou. Het komt door toedoen van een ander en is niet het resultaat van persoonlijke talenten of volmaaktheid. Wij leren wat het betekent een zoon van God te zijn door ons te realiseren wat Gods grote plan en doelen inhoudt. EEN van de belangrijke rechten van het zoonschap is die van de ERFENIS, ERFDEEL. Ons erfrecht steunt op onze relatie tot God, onze vader. Als wij 'geboren zijn uit God' (Johannes 1:13), als wij 'wedergeboren zijn' (Johannes 3:3), dan zijn we kinderen van God met het gevolg dat we erfgenaam geworden zijn van de Almachtige. Dat is wat de apostel bedoelt in de Hebreeën-brief als hij ons lessen geeft in de discipline die God toepast op zijn kinderen: 'Voorts, de tuchtiging van onze **VADERS NAAR HET VLEES** hebben ondergaan en wij zagen tegen hen op, zullen wij ons niet nog veel meer onderwerpen aan de **VADER**

DER GEESTEN, en leven?’ (Hebreeën 12:9). God is de Vader ‘VAN DE GEESTEN’, bovendien is God de God van de ‘GEESTEN VAN ALLE VLEES’. In Numeri 16:22 en 27:16 lezen we: ‘o God, God der geesten van alle levende schepselen’. Toen we geboren werden in het vlees werden we erfgenamen van onze vleselijke ouders, toen we uit de Geest geboren werden, werden er erfgenamen van onze hemelse Vader - GOD! Zijn doel was ons erfgenamen te maken door persoonlijke gemeenschap, zoals we lezen in 1 Petrus 1:3,4: ‘die ons naar zijn grote barmhartigheid door de opstanding van Jezus Christus heeft doen wedergeboren worden tot EEN levende hoop, tot EEN onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis’. Wij zijn ‘erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus’ (Romeinen 8:17). En dat alles is DOOR HEM, door Jezus Christus, dat we dit hebben verkregen en erfgenamen zijn van deze wonderschone erfenis. Wat we ontvangen, DELEN WE IN HEM, in gemeenschap, want HIJ is de ‘erfgenaam van alle dingen’ (Hebreeën 1:2). Alles wat we hebben is DOOR onze here Jezus en DOOR GENADE. ‘Dankt gij met blijdschap de Vader, die u toebereid heeft voor het erfdeel der heiligen in het licht’ (Colossenzen 1:12). EEN erfdeel heeft ook te maken met nationaliteit en de wetten die men ontvangt in het land van zijn ouders volgens de wetten van het land. Jezus legt aan Nicodemus in Johannes 3:5 uit dat de mens om het Koninkrijk van God binnen te kunnen gaan ‘wederom-geboren’ moet worden door de ‘Geest’. Het Koninkrijk van God is het werkelijkheid van onze erfenis en dat land wordt binnengegaan door geboorte! ‘Geloofd zij de God en Vader ..... die ons naar zijn grote barmhartigheid ..... heeft doen wedergeboren worden ..... tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen is weggelegd voor u’ (1 Petrus 1:3,4). Deze erfenis is ‘in de hemelen weggelegd voor u’. De meeste heiligen onderschrijven de ongepaste belijdenis dat onze erfenis de hemel is. Een soort Disney World ver weg in de lucht. Dat is niet zo! De apostel zegt dat onze erfenis ‘is weggelegd in de hemelen’. En vanuit deze geestelijke werkelijkheid zonder grenzen mogen wij nu al 'een voorschot nemen'. En het mag onze levensbron en zegen en heerlijkheid zijn als we daar vol van zijn. En als wij er vol van zijn, dan vloeit het in ons over. Van het allereerste begin van onze geestelijke verwekking tot deze levende hoop, beginnen we te bevatten wat deze erfenis inhoudt. We beginnen de leren door de openbaring van het Woord en door de Geest, die ons de erfenis verklaren en hoe God is en wat Hij wil betekenen voor ons. Zo groeien we in het geloof en eigenen we ons, in de vuurproef van onze dagelijks ervaringen en zorgen, dat eigendom toe. Dan neemt het innerlijk besef van God bezit van ons en werkt Hij Zijn Wezen uit in ons. En zo bezitten we de rijkdommen van God zoals Hij ons bezit. Wij erven die rijkdommen als ons deel tot de mate waarin Hij ons bezit. Sta op, gij zonen Gods! U leeft op een onmetelijk grondgebied. Rond U zijn Gods handen en Gods leven, liefde, genade, wijsheid en glorie en het wacht op u tot u het zich toe-eigent. Weest niet tevreden met de omstandigheden en begrenzingsen, zoals Israël in de wildernis. Wees een Kaleb en een Jozua, die onversaagd het land binnentraden roepend ‘Laat ons gerust optrekken en het in bezit nemen, want wij zullen het zeker kunnen vermeesteren’ (Numeri 13:30) en zij namen steeds meer bezit van het rijke territorium dat God hen had toebedeeld.

DE OMTREK VAN ONZE ERFENIS

Ik ben diep onder de indruk van de woorden van Jezus, zoals ze in Johannes 8:32 beschreven zijn. De Heer gaf onderwijs, Hij legde uit dat Hij kwam van God, gezonden van de boezem van de Vader was Hij van boven gekomen. Maar zij kenden Hem niet omdat zij Zijn Vader niet kenden. En tegen die joden die aanwezig waren en wel in Hem geloofden zei Hij: ‘gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken’. Het woord waarheid betekent de openbaring van dat wat bedekt was. U zult weten wat verborgen is. U zult begrijpen wat verborgen was in de beelden, types en voorafschaduwingsen. U zult ontdekken wat verduisterd was door het voorhangsel van het vleselijke

denken en wat verborgen was in God voor de grondlegging der wereld. Het woord 'verstaan' is van het Griekse 'GINOSKO' en betekent ervaren of zich bewust worden. Jezus zegt dat je het zult ervaren dat je je bewust zal worden van dat wat vroeger was verduisterd en verborgen. De 'waarheid' zal u VRIJMAKEN. In 2 Petrus 1:3,4 schrijft de apostel: 'Zijn goddelijke kracht immers heeft ons met alles, wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd door de kennis van Hem, die ons geroepen heeft door zijn heerlijkheid en macht, door deze zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf dat door de begeerte in de wereld heerst'. Het woord 'kennis' is in het Grieks 'EPIGNOSIS' en dat betekent herkennen, herkenning, volle onderscheid, erkenning. Dit is heel interessant. Kennis betekent, volgens Webster, 'het proces van kennen of scherpziend'. In HER-KENNING staat het voorvoegsel 'her' en dat betekent 'weer'. Her-kenning betekent daarom OPNIEUW WETEN, VOOR EEN TWEDE KEER ONTDEKKEN. Wat bedoelde Petrus toen hij zei dat deze uiterst grote en kostbare beloften aan ons gegeven zijn die betrekking hebben op deel hebben aan de 'goddelijke natuur' 'door de KENNIS' (EPIGNO-SIS: her-kenning, opnieuw weten) 'die ons geroepen heeft door zijn heerlijkheid en macht'? Hij bedoelt te zeggen dat deze herkenning ons volledig bewust maakt en volledig verkregen kan worden met WAT WE AL EERDER WISTEN. Het betekent identificatie met wat al eerder bekend was. Als ik u op een dag tegenkom op een straathoek en ik heb u een paar weken niet gezien, dan zou ik u herkennen omdat ik u al eerder ontmoet had. Ik zou me u herinneren en uw naam zou me weer te binnen schieten. En dat, mijn beste vrienden, is wat 'waarheid' inhoudt, dat is wat redding inhoudt, dat is wat verlossing inhoudt, dat is wat her-kenning inhoudt, dat is wat weder-geboorte inhoudt, dat is wat het Jubeljaar inhoudt. Het is herkenning van wat we al wisten. Het is je vereenzelvigen en door ervaring opnieuw bezit nemen van wat als van ons was! Het is wakker geschud worden. Het is een terugkeer.

HET JUBELJAAR

De wonderlijke waarheid van het her-kennen, opnieuw kennen van de uiterst kostbare beloften die aan ons gegeven zijn m.b.t. onze goddelijke natuur, wat wedergeboorte en redding inhouden, dat is wat het Jubeljaar inhoudt. Het is her-kenning van wat we al wisten. George Hawtin formuleert het op de volgende schitterende wijze: 'met de verheven gedachten van God in onze eigen gedachten, dat wij mogen weten dat Zijn wegen en methoden hoger zijn dan die van ons, dan zullen onze harten met blijdschap instemmen met de wijsheid die Paulus mag openbaren, dat het Gods bedoeling was dat de hele mensheid Hem zou leren kennen door geloof in Zijn Zoon Christus en dat niet door werken of uit rechtvaardigheid. Daarom verheerlijkt Paulus de Genade van God i.p.v. de werken van de mens toen hij aan de heidenen de volgende, bijna ongelofelijke, woorden van geloof schreef: 'Want God heeft allen onder ongehoorzaamheid besloten, om zich over hen allen te ontfermen. O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen! Want: wie heeft de zin des Heren gekend? Of wie is Hem tot raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst iets gegeven, waarvoor hij vergoeding ontvangen moet? Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen.' (Romeinen 11:32-36) De aller duidelijkste weergave van de slotverzen van Romeinen 11 vinden we in de vertaling van Goodspeed, die de verzen 34-36 als volgt verwoordt: 'Wie heeft ooit des Heren gedachten gekend of Hem geadviseerd? Of wie heeft Hem iets voorgeschoten waar hij voor terugbetaald moet worden? Want uit Hem komt alles, door Hem bestaat alles, en in Hem eindigt alles'. Ergens verstopt in de geest van elk mens woont de verborgen kennis dat we voortkomen uit God, zoals bovenstaande tekst zo duidelijk formuleert Dit wordt ook zo mooi door de dichter onder woorden gebracht in de idylle: 'O, mijn Vader, U die ergens woont in een verheven en glorieuze plaats. Wanneer zal ik weer in Uw nabijheid vertoeven en Uw aangezicht mogen aanschouwen? Eens verbleef mijn geest toch in Uw

heilige plaats? Werd ik niet voor ik bestond door U gekoesterd? Om een wijs en heerlijk doel heeft U mij op aarde geplaatst. U heeft ervoor gezorgd dat ik hier op aarde kwam. U weerhoudt nog de vereniging met mijn eerste vrienden en geboorte. Maar soms fluistert iets in mij: je bent hier een vreemdeling. En ik voel dat ik ben gaan zwerven vanuit een ver verheven sfeer. O, mijn Vader, U, die woont in een verheven en glorieuze plaats. Eens zal ik weer verschijnen voor U en U aangezicht aanschouwen. Elke dag leidt Uw Geest mij steeds verder om dichterbij U te komen. Tot ik tenslotte voldoening zal vinden in Uw zuivere werkelijkheid.' Ik zal verbaasd zijn als ik binnentreed in die heerlijkheid van die wereld daarboven en dat de waarheid, die gesproken is door Christus Zelf bewaarheid zal worden: 'Ik ben van de Vader uitgegaan en in de wereld gekomen, Ik verlaat de wereld weder en ga tot de Vader' (Johannes 16:28). Ver weg in de diepten van mijn verlorene ziel klinkt een akkoord dat vibreert als antwoord op die woorden: 'Ik ben van de Vader uitgegaan en in de wereld gekomen'. En datzelfde akkoord geeft gehoor aan de woorden: 'Ik verlaat de wereld weder en ga tot de Vader'. Wij kwamen voort uit God en onze kringloop bracht ons van het hemelse naar het aardse. Er is geen twijfel mogelijk dat dit zo is en door geloof weten we dat deze zelfde kringloop ons terug zal brengen uit de werkelijkheid van ons aards bestaan naar de boezem van de Vader. Wat uit Hem is alles ontstaan, door Hem is het dat nu alles bestaat en in Hem zal alle uiteindelijk eindigen. Mijn geest verblijdt zich vandaag in dankbaarheid aan de Vader in de hemel dat Hij mij vele jaren geleden een geheim deed verstaan dat uit Zijn eigen hart kwam. Een geheim, dat slechts enkelen in onze generatie ooit hebben begrepen. Toen Hij het inademde in mijn luisterend hart heeft het me verbaasd vanwege mijn traditie en ongelof. Toch kon ik de waarheid niet betwijfelen die Hij mij leerde toen Hij zei: 'Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om (de wil van) Hem'. Als dauw die opsteeg uit de overweldigende oceaan en die neerdaalt als sneeuw en ijs op de ruige bergen om daar in de greep van gletsjers dood te zijn voor meer dan duizend jaar om dan tenslotte door de warmte van de zon te worden bevrijd en in vloeiende stromen van water en samen te vloeien in duizenden beken om zich te ontwikkelen tot een machtige rivier in de eeuwige zee. Zo is de geest van een mens als een nevel uitgegaan van de aanwezigheid van God. Gebeukt door de ijzige stormen van de aarde, leert hij de lessen die van tevoren waren ingesteld door de wijsheid van God. En als de Zon der rechtvaardigheid op hem schijnt en zijn geest bevrijd wordt van de ijzlagen van het vlees en hij gereinigd wordt door de kracht van het bloed van Christus, dan keert hij terug naar God waarvan hij kwam. Niet leeg en alleen, maar als een machtige rivier om een te worden met de oceaan van God Zelf. Aldus George Hawtin. Wie is onze familie en wat is ons bezit dat we eens bezaten in de Vader, waar we eens naar terugkeren? Ik zeg u, broeders en zusters, dat is het bezit dat we eens hadden in God **VOOR DE GRONDLEGGING VAN DE WERELD**. Hoe duidelijk en niet mis te verstaan in de Schrift hierover. 'Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt - Ik wil, dat, waar Ik ben ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt'. (Johannes 17:24). 'Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die **ONS** met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus. Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren **VĒĒR DE GRONDLEGGING DER WERELD** der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht' (Efeziërs. 1:3,4). 'Die ons behouden heeft en geroepen heeft met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en de genade, die **ONS IN CHRISTUS JEZUS GEGEVEN IS VOOR EEUWIGE TIJDEN**' (2 Timotheus 1:9). 'In de hoop des eeuwigen levens, dat God, die niet liegt, **VOOR EEUWIGE TIJDEN BELOOFD HEEFT**' (Titus 1:2). (De Engelse vertaling zegt: 'voor de wereld begon'). Onze erfenis is een bezit dat we eens kenden in God en dat weer ons eigendom wordt omdat het beloofd is aan ons en 'in Christus **GEGEVEN IS VOOR DE WERELD BEGON**'. Mijn geliefde vrienden, begrijpt u wat God hier zegt? Hij zegt dat het begin dat u met Mij had en toen u en Ik elkaar kenden in die verre eeuw van de oudheid, voordat de wereld

werd gegrondvest. Toen u in de boezem van de Vader was, verenigd met Christus. Toen u Mij al kende terwijl de ochtendsterren samenjubelden en al de zonen Gods het uitriepen van vreugde. Bent u zich niet bewust dat de staat waarin u oorspronkelijk bestond, dat bewustzijn van de tegenwoordigheid waarin u verkeerde en de kracht die toen in u was toen u bij Mij was: **DAT IS UW ERFENIS!** Wij hebben een eeuwige erfenis in de Heer. ‘Dan zult gij het land door het lot onder elkander als erfdeel toewijzen naar uw geslachten: voor een groot (geslacht) zult gij het erfdeel groot maken, en voor een klein zult gij het erfdeel klein maken, waarop voor hen het lot valt, dat zal ieders eigendom zijn, naar de stammen uwer vadersen zult gij onder elkaar het erfdeel toewijzen’ (Numeri 33:54). In die wet van Israël liggen waarheden verborgen die ons doen duizelen. Iedereen heeft een plaats in Gods grote Koninkrijk, zoals elk van de twaalf stammen een deel van het beloofde land als erfdeel kreeg. Elk lid van elke stam had hun eigen toegewezen erfdeel in het land Kanaän. En dat is een afbeelding in de Geest. Zoals wij Abrahams zaad zijn in de Geest, zo hebben wij een geestelijk beloofd land, wat Gods geestelijke Koninkrijk is. Het getuigt van een glorieus deel van bezit van een eeuwige erfenis in Jezus Christus. Vele duizenden eeuwen gelden, toen de bejaarde profeet Daniël aan het eind van zijn vermaarde loopbaan was gekomen, werd hem een slotzegen met een boodschap van persoonlijke hoop gegeven: ‘Maar gij, ga het einde tegen, en gij zult rusten en opstaan tot aan uw **BESTEMMING** aan het eind der dagen’ (Dan 12:13). Hij zou heen gaan op weg naar zijn bestemming. Zijn toekomst werd niet in onzekerheid gelaten. Zoals zoveel **OUD-TESTAMENTISCHE** heiligen zou hij heengaan zonder het beloofde verkregen’ te hebben (Hebreeën 11:39), maar, in geloof, de goddelijke belofte verwachtend. Als het tijdperk van de blijvende zaligheid zou aanbreken, zou hij opstaan om zijn 'deel' van de erfenis te ontvangen. Zijn 'deel' dat de hemel verdeelt, zoals ieder zijn 'deel' kreeg bij de verdeling van het aardse Kanaän. Niet iedereen van ons heeft hetzelfde deel, want ieder heeft zijn eigen deel van de erfenis en dat zal voor een ieder verschillend zijn. We weten dat in het aardse bestel je dat als je tot de stam van Juda en dat erfdeel kreeg in Kanaän Als je tot de stam van Efraim behoorde, Manasse, Gad, Issaschar, of welke andere stam van Israël dan ook, je had een geografische plaats waar je je erfdeel moest begrenzen. Als je tijdelijk ging wonen ging bij een broer was je een gast of een vreemdeling. Soms kon dat ook als slaaf of dienstknecht zijn. Maar je echte erfdeel was gelegen in het geografische deel dat God aan jouw stam toegewezen had. Het is mijn overtuiging, dat wij allen in de geest behoren tot een geestelijke stam in God. Daar versta ik onder een geestelijke positie of roeping in de Heer. Achter het aardse- is er een geestelijk Israël en zijn er geestelijke stammen. Er zijn ook geestelijke erfdelen. Alles wat we op aarde zien met betrekking tot het plan en doel van God heeft zijn oorsprong in het hemelse. De voorbereiding en de bouw van de Tabernakel in de woestijn en al zijn voorwerpen die er in stonden en gebruikt werden waren gemaakt volgens het ‘model’ dat Mozes werd getoond op de berg. Daarom moest er een hemelse werkelijkheid zijn waarvan het aardse werd gemaakt. Het Jeruzalem dat boven is, si de moeder van ons allen en die grote Stad heeft twaalf poorten, die de namen van de twaalf stammen van Israël dragen. Dit maakt ons duidelijk dat er zowel een hemels- als een aards Israël is. Wij zijn op aarde om onze positie die wij in Christus bezitten uit te werken en ons erfdeel af te bakenen. We zeiden al in een van de eerdere afleveringen dat Petrus zegt dat wij een ‘erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u’ (1 Petrus 1:4) hebben. Ik geloof voor geen seconde, dat zoals zoveel christenen in hun onwetendheid veronderstellen, dat Petrus hier een land bedoeld dat ver weg is. **EEN** schitterend Eiland daar Ergens, waar we een woning, een harp en een kroon krijgen als erfenis. We hebben echter **EEN ERFENIS DIE HIER EN NU VOOR ONS IS WEGGELEGD IN EEN GEESTELIJK BESTAAN IN DE SFEER VAN DE GODDELIJKE WERKELIJKHEID.** En die kan niemand ons afnemen. Niemand kan de erfenis van een van onze broeders opeisen. Ieder heeft zijn eigen roeping. **EEN** ieder heeft zijn unieke plaats in dat grote een eeuwige Koninkrijk van de Vader. Die van ons is zo groot en overweldigend dat we ook

geen behoefte hebben aan een deel van een ander. God geeft aan elk van ons het beste.

HET JUBELJAAR

We gaan onze erfenis van wat dichterbij bekijken. De eerste Adam was een erfenis gegeven, die verloren is gegaan. Maar door de laatste Adam is de erfenis herwonnen. 'Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had in de profeten, heeft nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot ERFGENAAM VAN ALLE DINGEN'. Het grote streven en bedoelen van God in de schepping was om, hoewel in een andere dimensie, in een erfenis voor Zijn Zoon te voorzien. In Hem zou Hij Zijn glorie demonstreren en Zijn gelukzaligheid vinden. Op de zesde dag zei de Heer: 'Laat ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen over de vissen der zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over al het kruipend gedierte dat op de aarde kruipt. En God schiep de mens naar zijn beeld, naar Gods beeld schiep hij hem' (Genesis 1:26-27). Toen de Heer zei: 'laat ons mensen maken naar ons beeld', sprak Hij niet alleen over Adam, de eerste mens. Zijn machtig besluit omvatte het gehele menselijke ras, die elke afstammeling van Adam omvatte. Vanaf Adam tot de allerlaatste mens die uit dat menselijke geslacht geboren zal worden. Ik ben een zoon van Adam, de voortzetting van zijn ontwerp en wezen, van zijn gedachten, natuur en zijn zijn. En dat geldt voor een ieder die dit leest. Als we deze waarheid overdenken, dat moeten we in het bijzonder letten op de meest belangrijkste uitspraak: 'Laat Ons mensen maken naar ons beeld ..... , opdat zij heersen over de zee en over het gevogelte des hemels en over het vee en over al het kruipend gedierte dat op de aarde kruipt'. Deze uiteenzetting, die zo simpel lijkt, is een schaduw van goddelijke dingen. De mens in Christus, de mens naar Gods beeld, is Gods bestuurder in het Koninkrijk van God. Het is een goed verborgen profetie, waarvan de onmetelijke omvang zich ontvouwt aan de geestelijke mens. Dat is de onberispelijke mens, die beproefd is en gereed is zijn erfenis weer terug te ontvangen. Allereerst is het Gods plan om hem heerschappij te geven over alle dingen onder de aarde, hem heerser maken over de dingen beneden de laagste rijken van het peilloze. Dit wordt gesymboliseerd door de vissen die in de diepten van de oceaan zwemmen. Ten tweede wil God, dat wij heersen over de rijken in de hemelen, de dingen die boven zijn. De geestelijke wereld van het hemelse, dat getypeerd wordt door de vogels die in de lucht vliegen. Ten derde wil God, dat wij heersen over de aardse en natuur wetten, over alle natuurlijke dingen, die gesymboliseerd worden door het vee en het kruipend gedierte. De heerschappij die het eigendom van de mens zou worden, die nadat hij volmaakt is geworden en herschappij naar het beeld van God, een weg die zich uitgestrekt had door de verschrikking van het lijden en de dood heen, zou niet eindigen in een heersen over vissen, beesten en vogels. Zij zijn typebeelden, voorafschaduwingen van de dingen beneden de aarde, de dingen op de aarde en de dingen boven in het onmetelijke universum. Daar waar engelen, machten en krachten etc. van het hemelse rijk zijn, zij zullen onder de heerschappij van de mens komen. Als iemand het moeilijk vindt zo'n grote waarheid te kunnen bevatten vanuit zo'n klein en onbeduidend typebeeld, dan wil ik u er op wijzen op de ondubbelzinnige bevestiging van deze feiten, die in duidelijke en gemakkelijk te begrijpen woorden van de door God geïnspireerde schrijver van de Hebreeën-brief zijn gesproken: 'Want niet aan engelen heeft Hij de toekomstige wereld, waarvan wij spreken, onderworpen. Maar iemand heeft ergens betuigd zeggende: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of des mensenzoon, dat Gij naar hem omziet? Gij hebt hem voor een korte tijd beneden de engelen gesteld, met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond, alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen. Want bij dit: alle dingen (hem) onderworpen, heeft Hij NIETS uitgezonderd, dat hem NIET onderworpen zou zijn. Doch thans zien wij nog niet, dat hem alle dingen onderworpen zijn, maar wij zien Jezus, die voor een korte tijd beneden de engelen gesteld was vanwege het lijden des doods, opdat Hij door de genade Gods voor een ieder de dood zou smaken, met eer en heerlijkheid

gekroond'. (Hebreeën 2:5-9). Die 'eer en heerlijkheid' is gegeven aan de mens! Dat kunnen wij in eerste instantie niet bevatten, dat is te overweldigend. Gekroond zijn betekent KONINKLIJKE HEERSCHAPPIJ ontvangen. Gekroond zijn met eer en heerlijkheid, betekent dat wij zullen heersen zoals Jezus NU heerst en dat is omschreven als besturen, uitvoerend mee regeren over het HELE UNIVERSUM! als 'het zaad van Abraham', is Christus de erfgenaam van al de BELOOFDE ERFENISSEN (Galaten 3:16,29). Christus is de aangewezen erfgenaam over alle dingen, alle eeuwen en alle werelden (Hebreeën 1:12). En in Romeinen 8:17 lezen we: 'die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook ERFGENAMEN, erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus'. God Zelf somt deze geweldige waarheid op in Openbaring 21:7, als Hij verklaart: 'Wie overwint, zal DEZE DINGEN BEËRVEN, en Ik zal hem een God zijn en hij zal mij een ZOON zijn'. Maar vandaag de dag is de mensheid verdorven, vleselijke mensen schieten raketten naar de maan en zenden ruimtevaartschepen naar de planeten van ons zonnestelsel, pochend dat hij de maan gaat gebruiken als een lanceerbasis naar andere planeten en melkwegstelsels. Maar de mensheid heeft teveel haast. Hij probeert over te nemen wat inderdaad van hem kan zijn, maar de mens is nog niet geschikt dit te kunnen verwezenlijken. En ..... het is nog niet wettig in zijn handen gegeven. De mens van vandaag is niet naar Gods beeld en gelijkenis. En toch is het die mens die God universele heerschappij toevertrouwt, maar dan wel de mens naar Zijn beeld. De mens van vandaag vertoont Gods beeld niet, en kan alle maar zonde, dood, verderf, chaos en vernietiging verspreiden daar waar hij gaat. Wat de natuurlijke mens niet weet, zich niet herinnert, dat is dat, door Christus, hij als eerste gekwalificeerd is voor die heerschappij over het universum. Het is altijd Gods bedoeling geweest om niet alleen de maan en Mars onder heerschappij mens te stellen, maar het HELE ONMETELIJKE, ONBEGRENSDE UNIVERSUM, zowel NATUURLIJK ALS GEESTELIJK ONDER ZIJN RECHTSBEVOEGDHEID TE STELLEN! Wat een erfenis!. Maar er ligt nog een diepere en nog schonere waarheid verscholen. De oceaan omvat de zeeën, baaien, die hoewel zij verschillende namen hebben, delen zijn van dat ene machtige geheel. De oceaan omhelst in zijn majesteit al het water. Zo omvattend is DE ERFENIS die in Christus van ons is. In de wet van het OUD-TESTAMENTISCHE priesterschap sprak de Heer tot Aaron: 'In hun land zult gij geen erfdeel hebben en een stuk land zal u onder hen niet ten deel vallen, IK BEN UW DEEL en UW ERFDEEL onder de Israëlieten (Num. 18:20). het was een regeling die veel voldoening schonk aan de godvruchtige priesters. Hij kon het stellen zonder de olijf- en wijngaarden en de akkers van Palestina, als hij maar GOD ZELF MOCHT HEBBEN als de kracht van zijn leven, de bron van zijn bestaan en dat Hij zijn ERFDEEL voor eeuwig zou zijn. De Psalmist begeerde vurig deze gedachte en gaf zijn leven vol vreugde over aan God als Hij maar deel mocht hebben aan deze belofte: 'Maar ik zal in gerechtigheid uw aangezicht aanschouwen, en bij het ontwaken mij verzadigen met uw beeld' (Psalmen 17:15). 'O HERE, MIJN ERFDEEL en mijn beker, Gij bestendigt wat het lot mij toeweest. De meetsnoeren vielen mij in lieflijke dreven, ja, MIJN ERFDEEL BEKOORT MIJ' (Psalmen 16:5-6) Wat een gezegende gedachte! GOD ZELF IS ONZE ERFENIS. Geen gouden harpen of straten van goud. Ook niet de diamanten muur en de paarden poorten. We zullen niet ergens in een huis wonen op een heuveltop. We zullen niet fladderen met vleugels in wit, blinkend kleed. NEE! Er is iets veel diepers verscholen, dat een innerlijke verrukking losmaakt: de erfgenamen van God! ERFGENAMEN VAN GOD ! Erfgenamen van alle glorie en Goddelijke natuur en kracht waarin waar maar te delen valt. Hem te kennen. Zij Wezen te onderzoeken en te leven uit Zijn volheid. We zullen nieuwe terreinen ontdekken, ja, we zullen continenten van het terra incognita van God aanschouwen. Wij zullen Zijn glorie zien, wij zullen Hem begrijpen en veranderd worden naar Zijn beeld om met Zijn scepter heerschappij te voeren. Dit alles is de erfenis van de dienstknechten van God. Glorie aan God! Deze erfenis is onvergankelijk. Het is niet onderhevig aan verval, zoals de dingen van de huidige, materiële rijken. De erfenis van de heiligen

is, boven alles, GEESTELIJK. En het vergt geestelijke vermogen het te bevatten en er zich in te verheugen. Wie niet wederom geboren is, wiens geest noch niet verkwikt wordt door Zijn Geest, die heeft niet het vermogen deze geestelijke waarheden te verstaan. Zij kunnen zich niet herinneren dat eens de belofte van de erfenis, voor de grondlegging der wereld, is gedaan aan hen. Zij zijn slaven in een vijandig huis. De glorie die hen toebehoort is verloren gegaan in de duisternis van een ver verwijderde dimensie. Een blinde man kan staan in een schitterend landschap, maar door zijn gebrek kan hij er niet van genieten. Een krankzinnige kan leven in een huis vol met rijke kunstschaten en kunstwerken, maar hij heeft er geen aandacht voor omdat zijn geest niet open staat voor al deze schoonheid en waarde. De mens mag dan de ruimte betreden, maar mist God en Zijn glorie en de erfenis van de heiligen, want voor die krachten van deze geestelijke waarneming staat hij niet open en kan hij niet bevatten. Het is waar, het Koninkrijk van God bereik je niet door het te observeren, maar het Koninkrijk van God is IN JE. Wij zijn geen erfgenamen van 'dingen' van God, maar van GOD ZELF. Erfgenamen van alles wat Hij is. Noem maar EEN van Zijn eigenschappen - Zijn liefde, Zijn heiligheid, Zijn wijsheid, Zijn kennis, Zijn kracht, Zijn wezen, Zijn leven en ga maar door. DAT IS DE INHOUD VAN ONZE ERFENIS. Wat een erfenis!

HET JUBELJAAR

Urenlang klonken de trompetten en hun geluid weerkaatsten tegende bergen. Hun echo's klonken door de valleien van het land Kanaän. Terwijl de trompetten onophoudelijk hun boodschap verkondigden, namen slaven afscheid van hun meesters. Verbeurd verklaarde boerderijen en bezittingen werden gerechtelijk teruggegeven aan de eigenaars. Gevangenen zongen blij als zij de gevangenis mochten verlaten. Wat was er aan de hand? Het was Grote Verzoendag in het Jubeljaar. Oude mensen hadden vijftig jaar gewacht op deze gebeurtenis en jongeren hadden nog nooit zo'n dag als deze meegemaakt. De wetgeving van het Jubeljaar is gegeven in het boek Leviticus. Leviticus 25:8-10 'Voorts zult gij u zeven jaarsabbatten tellen, zevenmaal zeven jaren, zodat de dagen van de zeven jaarsabbatten negenen veertig jaren zijn. DAN zult gij bazuingeschal doen rondgaan in de zevende maand op de tiende van de maand, op de Verzoendag zult gij de bazuin doen rondgaan door uw ganse land. Gij zult het vijftigste jaar heiligen en VRIJHEID IN HET LAND AFKONDIGEN voor al zijn bewoners, een Jubeljaar zal het voor u zijn, DAN ZAL IEDER VAN U TOT ZIJN BEZITTING EN TOT ZIJN GESLACHT TERUGKEREN'. De rest van het hoofdstuk bespreekt de details van de wetgeving van het Jubeljaar. Wat betekent het woord Jubeljaar eigenlijk? Het Hebreeuwse woord is YOBEL, wat een luide, lange stoot op een ramshoorn betekent. Het betekent in de eerste plaats de ramshoorn zelf en de klank van de hoorn, maar verder betekent het de aankondiging van het Feest door op de ramshoorn te blazen. In de loop van de tijd veranderde het woord YOBEL in trompet. Het is tweeëntwintig keer vertaald met 'Jubeljaar', vijf keer als 'ramshoorn' en een keer als 'trompet'. Daarom betekent Jubeljaar: een kromme trompet, het blazen op de trompet en de aankondiging van het Feest door de klanken van de trompet. Elke vijftig jaar was er een verandering in Israël. Er waren vier speciale verordeningen door God ingesteld die in het Jubeljaar plaatsvonden. Allereerst mochten het land en het volk genieten van een jaar heilige vakantie. Een tijd van vreugde, er werd niet gezaaid en gemaaid. Niemand zwoegde voor de oogst of de wijngaard. Het volk leefde gewoon van de opbrengst van het voorgaande jaar en wat spontaan zelf groeide. Ten tweede werden alle schulden kwijtgescholden. Iedere Israëliet werd bevrijd van zijn onmogelijkheid zijn schuld te betalen en van zijn financiële verplichtingen. Ten derde werd er vrijheid verkondigd aan alle Israëlieten, die als slaaf in dienst waren bij een boer. Het was de tijd van volledige vrijheid voor elke slaaf en lijfeigene en gevangene die zijn schulden afloste, voor hen kwam er de nieuwe start. Ten vierde moest er in dit jaar de erfbezittingen teruggegeven worden aan

hen die gedwongen waren deze te verkopen uit armoede of hun bezittingen moesten overdragen aan het schuldeisers om hun schuld af te lossen. Elke boerderij moest worden teruggegeven aan de familie aan wie het was toegewezen toen de stammen oorspronkelijk het land beïnfurden. Dit waren de vier belangrijkste verordeningen van het Jubeljaar. Het was een jaar van sabbat voor het land en voor het volk. Bevrijdt van alle schulden. Elke slaaf kon terugkeren naar zijn familie en een ieder kreeg zijn bezittingen en erfgoed terug. Op praktisch gebied was deze wet heel belangrijk. Het Jubeljaar was een verfrissende sabbatsrust zowel voor het volk als het land dat God hen had gegeven. Het was de voornaamste van een reeks sabbatten of rust, die aan IsraÛl gegeven waren. Zij hadden een sabbats DAG elke zevende dag. Het Sabbatsjaar vond plaats elk zevende jaar. Hierin werd het land rust gegund. Er werd geen gewas geplant noch gesnoeid of geoogst. Wandelend door IsraÛls land op zo'n tijd en zie, ieder zat onder zijn wijnstok en vijgenboom in vrede. Er klonk geen geluid van dorsende ossen, geen geschreeuw uit de wijngaard. Er was een vreemde stilte over het hele land terwijl de zomerdagen even schitterend waren als anders. En het volk was gelukkig zoals geen land op aarde werd gevonden. Er was een rust waarin een land van landbouwers niet werkte. Voortdurend zongen de godvrezenden Gods lof. Bovendien eigende niemand zich toe wat het land opleverde. Alles was gemeenschappelijk voor rijk en arm, voor de jood en vreemdeling. het was een teken van herstel van onderlinge liefde. Rust voor de grond, de beesten en in de huizen. Onophoudelijk werd God geprezen met de harp en psalmgezang. Ieder genoot vande opbrengst van de aardbodem. IsraÛl kon zeggen: 'De hemel verheuge zich, de aarde juiche, de zee bruisse en haar volheid, het veld en al wat daarop is, verblijde zich, dan zullen alle bomen des wouds jubelen' (Psalm 96:11-12). Verder dan deze zeven-jaarlijkse Sabbatsjaren lag het grote Jubeljaar. Aan het volk IsraÛl was een cyclus gegeven van zeven van deze Sabbatsjaren, die een periode omvatte van zeven maal zeven jaren, een totaal van negenen veertig jaar. Dan brak de SABBAT VAN DE SABBATTEN aan: het VIJFTIGSTE JAAR - het JUBELJAAR! In die oude Hebreeuwse wereld die in de flauwe schemering van zo'n ver verleden ligt, waren er verschillende gewoonten, die meer dan van voorbijgaande aard zijn en onze aandacht vragen om de betekenis van het Jubeljaar te verstaan. Toen IsraÛl in Kanaän kwam werd het land onder hen verdeeld door het lot in overeenstemming met hun stam en families. Iedere familie ontving een erfdeel, dat bij voorspoed kon groeien bij tegenspoed verminderde. Als iemand schulden kreeg, kon hij verplicht zijn een deel of zelfs zijn gehele eigendom te verkopen. Maar God zorgde voor een royale voorziening voor de onfortuinlijke. Hij zorgde ervoor dat zulke ongunstige omstandigheden niet eeuwig duurden, maar dat alle rekeningen, zowel debet als credit geldig waren tot het Jubeljaar. In dat jaar moest een ieder bevrijd worden van oude hypotheeken etc. om een nieuwe start te kunnen maken voor de volgende vijftig jaar. De hebzuchtige man, die huis na huis en akker na akker had verzameld had zo geen voortdurende macht over zijn minder fortuinlijke buurman. Het vijftigste jaar waarin de pacht verliep, naderde altijd stil maar snel om bevrijd te worden uit de omklemmende greep van de hebzuchtige. Hoe ingewikkeld de zaak ook in elkaar zat, deze lang verwachte Dag maakte de hele transactie ongeldig en plaatste de schuldenaar in de positie terug die hij of zijn voorouders hadden gehad. Het eigendom dat ieder mens had bij de verdeling van het land Kanaän kon niet langer dan vijftig jaar van hem vervreemd zijn. Dat was ook geen probleem voor degene, die het overnam, want het Jubeljaar stond vast en iedereen wist dat het kwam en hij sloot zijn overeenkomst in overstemming daarmee. Hij die leefde onder Gods systeem verkocht zijn land niet voor altijd, maar hij kon het verpachten voor elke periode, die niet langer was dan het volgende Jubeljaar. In dat jaar zou het weer terugkeren naar de rechtmatige eigenaar. Vandaag de dag maken we contracten. Mensen huren of pachten iets voor vijf, of vijftig of negenen negentig jaar. Als de termijn is verstreken gaat het eigendom terug naar de eigenaar. God werkte ook op die basis. Iedereen die land kocht, of elke schuld die werd afgesloten op een bezit, daarvan wist hij dat dit slechts geldig was tot het Jubeljaar. Dan vervielen alle

verpachtingen, schulden en leningen. Als een eigendom werd 'verkocht' moesten de koper noch de verkoper overvragen. Het moest zo geregeld worden dat bekend was wat de jaarlijkse waarde van het land was en dan werd bekeken om hoeveel jaar het ging tot het Jubeljaar aanbrak. De maatstaf van de prijs werd bepaald door het Jubeljaar. Als die glorieuze gebeurtenis nabij was, was de prijs laag, was het nog ver weg, dan was de prijs hoog. Het is duidelijk dat hoe dichterbij het Jubeljaar kwam des te minder de waarde van het land was. Leviticus 25:14-16 'Wanneer gij iets aan uw volksgenoot verkoopt of iets van hem koopt, dan zal de een de ander niet benadelen. Rekening houdend met de jaren na een Jubeljaar, zult gij het van uw volksgenoot kopen, rekening houdend met de oogstjaren zal hij het u verkopen. Bij een groter aantal jaren zult gij de koopsom naar verhouding hoger stellen, bij een geringer aantal jaren zult gij de koopsom naar verhouding lager stellen: want het getal der oogsten verkoopt hij u' Zo was de wet van het Jubeljaar! De belangrijke reden hiervoor wordt geopenbaard in Leviticus 25:23. Waar de Heer zegt: 'En het land zal niet voor altijd verkocht worden, want het land is van Mij, en gij zijt vreemdelingen en bijwoners bij Mij' Vertaald zegt de 'Amplified Bible' 'het land zal niet verkocht worden als eeuwig eigendom, want het land is van Mij, u bent slechts vreemdelingen en tijdelijke bewoners van Mij'. De Heer zegt met de toespeling op de Egyptische achtergrond: 'HET LAND IS VAN MIJ'. In Egypte was al het land het eigendom van de farao's en heel het volk waren zijnonderdanensinds de dagen van Jozef (Gen. 47:13-26). Daar staat tegenover dat het land van Israël aan de Heer behoorde, zijn volk waren zijn gasten, en onderdanen die verblijven in Zijn land. Hier zien we de bijzondere hoofdpunten m.b.t. tot het land van God. Hij wilde, dat het genoot van een Sabbatsjaar en dat er in dat jaar de overvloed bewezen werd aan een ieder, waarmee HIJ Zijn onderdanen wilde zegenen. Leviticus 25:20-22 'Wanneer gij zegt: wat zullen wij in het zevende jaar eten, zie, wij mogen niet zaaien noch onze oogst inhalen - dan zal Ik mijn zegen in het zesde jaar over u gebieden, dat het u een opbrengst geve voor drie jaren. In het achtste jaar zult gij zaaien, maar van de vorige oogst eten, tot het negende jaar, totdat de oogst daarvan binnenkomt, zult gij van de vorige eten'. Wat een gelukkige, bevoorrechte pachters. Wat een eer direct onder de Heer te staan! Geen huur, geen belasting! Geen zorgen! De Psalmist zegt: 'Welzalig het volk, waarmee het zo gaat! Welzalig het volk, welks God de HERE is!' (Psalm 144:15). Ook in de Psalmen vinden we de schitterende uitdrukking: 'Des HEREN is de aarde en haar volheid, de WERELD en die daarop wonen' (Psalm 24:1). In het licht van dit schriftgedeelte wil ik opnieuw bevestigen wat de wereld in z'n totaliteit en vele christenen vergeten schijnen te zijn: DIT IS GODS WERELD! lang voordat de tijd begon..... lang voordat een hemels lichaam de onmetelijke ruimte bewoonde.....WAS GOD! Ik kan me het voorstellen wat het is als er geen aarde zou zijn. Een aarde met zijn hemelhoge bergen, uitgestrekte valleien en zijn majestueuze watervallen, die naar beneden storten van de ontzagwekkende hoogten met onbeschrijflijke kracht om meegesleurd te worden naar de zee. De totale afwezigheid van al die dingen gaat ver voorbij aan mijn beperkt begripsvermogen. Maar de waarheid staat, zoals beschreven in de eerste vier woorden van de Bijbel: In den beginne....God'. Lang voordat de werelden geschapen werden..... lang voordat de golven rolden over de onstuimige zee..... lang voordat de bergen omhoog gestuwd werden en met hun met sneeuw bedekte pieken uitstaken boven de wolken.....lang voordat er een bloem bloeide of een vogel zong, of een beest geluid maakte.....ja, lang voordat er ook maar iets was.....WAS GODER. Toen het gezegende Woord van God het gordijn van de oudheid wegrolde en ons God toonde, die aan het werk was, alles wat wij zien schiep. Deze tekst gaat een machtige stap verder en laat ons zien voor eens en voor eeuwig zien wie de Eigenaar is van deze wereld: In den beginne schiep God de hemel en de aarde'. Hij maakte het en het is van Hem. Niemand kan het van Hem afnemen. Het was op dat moment dat God Zijn handtekening van eigenaarschap zette. Een handtekening die reikt van de aarde tot het uiterste uiterste van de kosmos.

HET JUBELJAAR

De vorige keer eindigden we met de opmerking dat God de Eigenaar van deze wereld is en dat Hij toen Hij hemel en aarde schiep Zijn handtekening onder het eigenaarschap zette, een handtekening die reikt van de aarde tot het uiterste van de kosmos. De mensheid tast echter nog in het stompzinnige duister van vleselijk denken rond, niet wetend en niet ziend dat HIJ daar staat in de schaduw en hun ogen eens geopend zullen worden. Hij heeft een dag bepaald - en welk een glorieuze dag zal dat wezen - dat Zijn licht voluit zal schijnen en Zijn plan voltooid zal worden waarvan de apostel sprak 'door ons het geheimenis van zijn wil te doen kennen, in overeenstemming met het welbehagen, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen, om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, AL WAT IN DE HEMEL EN OP DE AARDE IS ONDER EEN HOOFD, DAT IS CHRISTUS, SAMEN TE VATTEN' (Efeziërs. 1:9-10). De apostel vervolgt dan: 'IN HEM, IN WIE WIJ OOK HET ERFDEEL ONTVANGEN HEBBEN, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil' (11) Prijst God, door verlossing, hebben wij al iets van onze erfenis, maar het is nog slechts een schijntje, een fooi. De verhouding van een dagloon t.o.v. een jaarloon. 'Hij nu, die ons met u bevestigt in de Gezalfde en ons heeft gezalfd, is God, die ook zijn zegel op ons gedrukt en de Geest tot onderpand in onze harten gegeven heeft' (2 Corinthiers 1:21-23) 'De Geest tot onderpand' betekent hier in het Grieks eenvoudig een aanbetaling, pand. Het is een afgesproken betaling om GEGARANDEERD te zijn dat het restant voldaan wordt. De Engelse 'Amplified Bible' vertaalt het met 'security deposit' en 'guarantee of the fulfillment of His promise'. Wuest vertaalt het met 'the token payment guaranteeing the payment in full'. In Efeziërs. 1:13 lezen we 'verzegeld met de heilige Geest der belofte, DIE EEN ONDERPAND IS VAN ONZE ERFENIS tot verlossing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, tot lof zijner heerlijkheid' We weten niet hoe spoedig de inlossing van de belofte van onze erfenis zal zijn, maar het zal zeker komen en niet 'talen' (2 Petrus 3:9), als onze harten gereed zijn om het te ontvangen. Misverstanden rond de aard van de erfenis en het plan waardoor God ons hierin volledig zal laten delen, hebben in het verleden tot vele onwetende en onschriftuurlijke beweringen geleid. Van een overleden gelovige wordt gezegd dat hij nu zijn loon ontvangt. Niets is verder van de waarheid. Het is niet de dood die iemand bekwaam maakt zijn erfenis in ontvangst te nemen, maar hoe iemand zich in ZIJN LEVEN ontwikkelt is bepalend! Geloofd zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid DOOR DE OPSTANDING heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop, tot een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u' (1 Petrus 1:3,4). De hemel niet de erfenis. De erfenis is alleen in de hemel 'weggelegd' (de hemelse sfeer) voor u. Maar het is niet de bedoeling dat het geopenbaard of gegeven wordt bij het graf, maar 'welke gereed ligt om geopenbaard worden IN DE LAATSTE TIJD' (1 Petrus 1:5). Dus, prijs God, in het hier en nu! En niet alleen wij, maar zoals de schitterende vertaling van J.B. Phillips zegt: 'The whole creation is on tiptoe to see the wonderful sight of the sons of God coming into their own' (Romeinen 8:19). Het 'their own' slaat terug op hun erfenis, wat van hen is, de volheid van onze verlossing. Onze geest, ziel en lichaam, een gezelschap van onsterfelijke en compromisloze zonen die gevuld zijn met de volheid van Zijn wezen, natuur, glorie en kracht om tot zegen te zijn en hun aandeel te hebben aan het herstel van de schepping. Het oog is gericht op deze gezegende vervulling, die 'weggelegd' is, maar naar die 'levende hoop' mogen wij ons nu met beide handen uitstrekken en is een inspiratie en stimulans voor elk ogenblik van ons leven! Stel u voor dat u op een avond thuis in uw stoel zit en de bel gaat. Er staat een man aan de deur en hij zegt: ik ben een advocaat van die en die firma. Wij proberen een familielid van een vermist persoon te vinden. Uw naam is dezelfde naam als die we zoeken. Is uw moeder vijftig jaar geleden uit Schotland gekomen en heeft ze een broer die naar Australië is geëmigreerd? Uw antwoord is: we hebben een familiebijbel en daar staat alles in genoteerd. Kijkt u maar, hier staat mijn moeder, zij is op

die datum in Edinburgh geboren en haar broer is vertrokken naar Australië. Helaas hebben we nooit meer wat van hem gehoord. Als de advocaat dan zegt: dat is groot nieuws, want dat was de laatste ontbrekende schakel in het bewijs. De broer van uw moeder is naar Australië gegaan en heeft zijn zoon een fortuin nagelaten. Deze zoon is nu overleden en heeft geen erfgenamen. De advocaten in Australië hebben het spoor terug weten te voeren tot Schotland, de Schotse advocaten hebben ons op uw spoor gezet en wij denken dat u de rechtmatige erfgenaam bent. U zegt: Ja, ongetwijfeld. Wel, zegt de advocaat dan, dan is het mij een voorrecht u te kunnen meedelen dat u een geweldige erfenis hebt. U antwoordt: o, dan kan ik die Peugeot kopen waar ik al jaren van droom. De advocaat zegt: Het is een erg grote erfenis. U zegt: o, dan wordt het een Mercedes. De advocaat vertelt u dat uw oom een mijnheer was. O, dan overweeg ik een Rolls Royce. Ter afsluiting zegt de advocaat dat alles natuurlijk netjes via de rechtszaal geregeld moet worden en dat u op korte termijn niets kunt verwachten dan een aanbetaling. De oom blijkt ook honderdduizenden schapen te hebben gehad. Hij heeft talloze landgoederen en op zijn land is goud en olie gevonden. Maar, zegt de advocaat, eer alles afgewikkeld is gaan er wel drie of vier jaar overheen voor u over al uw eigendommen kunt beschikken. Maar er is een regeling getroffen dat u een kleine aanbetaling krijgt. U vraagt: hoe groot is die aanbetaling? Het antwoord is: deze kleine aanbetaling is slechts achtentwintig miljoen dollar. U kunt het toch niet nalaten te vragen hoe groot het totale vermogen geschat wordt. Alle advocaten, notarissen, accountants en andere financiële experts kunnen nooit opsommen hoe groot de waarde en glorie van de erfenis is, die voor ons is weggelegd. En geen gelovige kan proberen te bevatten wat de erfenis inhoudt. Als zou je alle bankiers, advocaten, predikers, evangelisten enz. bij elkaar zetten, het zou voor hen onmogelijk zijn wat de werkelijke omvang van de erfenis is. Een ieder kan, stukje voor stukje en beetje bij beetje iets vertellen over de rente die over de rente ontvangen zal worden. Dit schrijf ik u om u duidelijk te maken, dat wij met ons verstand nooit dichterbij het begrijpen van de erfenis kunnen komen. Want de AANBETALING is DE HEILIGE GEEST VAN GOD (2 Kor 1:22). De erfenis houdt niets minder in dan dat GOD ZELF onze erfenis is!

VERLOSSING

In de wet van het Jubeljaar was een tweede wet opgenomen, die bekend staat als de wet van Verlossing. Er zijn maar weinig christenen die zich bewust zijn van het feit dat Verlossing heel nauw is verbonden met het Jubeljaar. Velen halen deze twee termen door elkaar, maar de waarheid is dat hoewel ze in verbinding staan met elkaar Verlossing en het Jubeljaar niet hetzelfde zijn. het einddoel is hetzelfde, maar de werkwijze is verschillend. De wet van Verlossing wordt in hetzelfde hoofdstuk - Leviticus 25 - dat we behandelen beschreven: Leviticus 25:25-28: 'Wanneer uw broeder verarmd is en iets van zijn bezitting heeft moeten verkopen, dan zal zijn naaste bloedverwant als lossier optreden, en hij zal loskopen wat zijn broeder heeft moeten verkopen. Wanneer iemand geen lossier heeft, maar zijn vermogen wordt toereikend, zodat hij verwerft, wat hij voor lossing nodig heeft, dan zal hij de jaren sinds de verkoop in rekening brengen, en wat nog overblijft de man terugbetalen aan wie hij het verkocht heeft, opdat hij zijn bezitting terugkrijgt. Maar indien hij niet verwerft wat nodig is, om hem terug te betalen, dan blijft wat hij verkocht heeft, tot het jubeljaar: maar in het jubeljaar zal het vrijkomen, en hij zal zijn bezittingen terugkrijgen' Leviticus 25:47,48: 'Wanneer het vermogen van een vreemdeling of bijwoner bij u toeneemt, en uw broeder bij hem verarmt en zich aan die vreemdeling of bijwoner bij u, of aan iemand die uit een geslacht van vreemde vreemdelingen afkomstig is, verkoopt, dan zal hij, nadat hij zich verkocht heeft, recht van lossing hebben: een van zijn broeders mag hem loskopen' Leviticus 25:54: 'Maar indien hij op deze wijze niet gelost wordt, dan komt hij in het jubeljaar vrij, hij met zijn kinderen'. In het Engels staat er: 'redeem'. Het voorvoegsel 're' betekent

'weer'. In het Hebreeuws staat er een woord (go'al) dat betekent 'kopen, verkrijgen'. Verlossen betekent weer terugkopen. De mooiste illustratie van iets terugkopen in het ouderwetse leven is de transactie die plaatsvond in een pandjeshuis, de lommerd. De lommerdhouder was een persoon die een kleine som geld leende met als onderpand kleding, horloges, juwelen etc. Je liet je bezit achter bij de pandjesbaas en verliet de winkel met een bedrag dat aanzienlijk minder was dan de waarde van het voorwerp dat je als onderpand had gegeven. De artikelen die in onderpand zijn gegeven waren verpand of verleend. De pandjesbaas had het recht om de artikelen die hij als onderpand had gekregen te verkopen als de lening niet op de afgesproken tijd met rente en kosten was terugbetaald. Als je iets in onderpand gaf, dan kreeg je een stukje papier: een pandbriefje. Op dit papier stond de datum, meestal een jaar na de dag van afgifte van het onderpand. Als je de lening en de rente binnen het jaar terugbetaalde kon de pandjesbaas het waardevolle voorwerp dat je in onderpand had gegeven niet verkopen. Het bedrag dat de pandjesbaas leende ligt onder de waarde die hij zou krijgen als hij het voorwerp zou verkopen. Dat bedrag was in het algemeen veel lager dan dat het voorwerp waard is voor degene die het verpand. Daarom zagen klanten die gebruik maken van een lommerd hun transactie meestal niet als een verkoop van hun bezittingen. In de meeste gevallen betalen de klant de lening en de rente terug en re-deem (terug-krijgen) hun eigendom. In feite hebben ze het eigendom teruggekocht waarvan zij vervreemd waren. Van het ene Jubeljaar naar het andere is een lange tijd: Vijftig jaar. Als een man zijn eigendom spoedig na een Jubeljaar zijn bezittingen kwijtraakte, dan was het mogelijk dat hij wanneer het Jubeljaar weer aanbrak en hij er weer van kon genieten, dat hij dan niet meer zou leven. Dus voorzag God in een andere voorziening om land en slaven terug te kunnen krijgen. Iemand die zijn land had verpacht kon het terugkrijgen VOOR het Jubeljaar als hij dat wilde. Hij kon het opnieuw in bezit nemen elke keer wanneer hij wilde door de pacht op te heffen en een redelijk evenredig bedrag terug te betalen aan de persoon van wie het gepacht had. Als het land in het bezit was gekomen van schuldeisers, kon een rijk familielid het eigendom verlossen (redeem) als hij daartoe bereid was. Dan kon het land teruggegeven worden aan de oorspronkelijke eigenaar. Ook als de eigenaar verkocht was als slaaf, dan kon hij verlost (redeemed). worden door een naaste bloedverwant. Dit is de wet op 'de lossing van de bloedverwant', de wet van 'the kinsman- redeemer'. In het geval dat er geen bloedverwant in staat was het land terug te kopen en ook de eigenaar van de boerderij niet de schuld kon betalen, dan bleef het in vreemde handen tot het Jubeljaar. Als het Jubeljaar aanbrak werd het land automatisch weer eigendom van de oorspronkelijke bezitter of hun erfgenamen.

HET JUBELJAAR

In het vorige hoofdstuk hebben we stilgestaan bij de wet op 'de lossing van de bloedverwant' (Leviticus 25:25-28). Leviticus 25:25: 'Wanneer uw broeder verarmd is en iets van zijn bezitting heeft moeten verkopen, dan zal ZIJN NAASTE BLOEDVERWANT ALS LOSSER OPTREDEN'. (In het Engels staat voor het woord 'losser' - 'redeemer - 'verlosser') De letterlijke vertaling uit het Hebreeuws is: 'de losser daarvan, hij die naaste is tot hem, zal komen en hem lossen'. Het Hebreeuwse woord voor 'lossen' is GOEL en dat is de term die van toepassing is op de bloedverwant die het recht had, volgens zeer oude gebruiken, land, huizen en personen te lossen. De GOEL was noodzakelijkerwijs de dichtstbijzijnde bloedverwant. Als de persoon niet in staat was te lossen (to redeem), dan kon de volgend naaste bloedverwant in lijn als bloedverwant-losser optreden. De geschiedenis van Ruth en Boaz is het Bijbelse voorbeeld van deze oude gewoonte. Boaz loste de bezittingen van de overleden Elimelek, de echtgenoot van Naomi. Hij deed dit door Ruth te trouwen, die de weduwe was van een van de zonen van Elimelek. Er was een bloedverwant die in de lijn van bloedverwanten dichter in relatie met Naomi en Ruth stond dan Boaz. Hij verkoos echter niet de losser te zijn en dit liet de weg open

voor Boaz, die de volgende in lijn was om de bloedverwant-losser te worden. De persoon die de taak van de bloedverwant-losser bekrachtigde was een schitterend type van onze Here Jezus Christus. Onze Heer die mens werd, zodat Hij EEN VAN ONS en onze BLOEDVERWANT-LOSSER (KINSMAN- REDEEMER) kon worden. In Israël was het zo, dat als een Israëliet in armoede verviel, dan moest hij tot slot zelfs zichzelf verkopen.. Hij moest zijn diensten, arbeid, ja zijn hele leven verkopen aan een ander. En aan wie hij zich verkocht, diegene werd zijn meester. Wij hebben door de zwakte van onze vleeselijke natuur onszelf verkocht aan de zonde. En de 'vreemdeling' die onze eigenaar was, was de duivel zelf. 'En, ontuchtend, zich te wenden tot de wil van Hem, (losgekomen) uit de strik des duivels die hen gevangen hield' (2 Timotheus 2:26). Wij werden dienstknechten, slaven, gevangenen van de duivel, die of we het leuk vonden of niet, onze eigenaar was. TOTDAT... Totdat Jezus kwam en ons terugkocht, Hij 'loste' ('redeemed') ons. Wij weten dat toen wij in deze wereld kwamen, wij werden 'geboren in ongerechtigheid en zonde' (Psalm 51:7) en wij waren ingelijfd als slaaf van de wet van de zonde en de dood. Daardoor was de zonde de eigenaar van ons en beheerste hij ons en werden we 'slaven van de zonde' (Romeinen 6:17). Onze erfenis was verloren gegaan en wij verkeerden in uitzichtloze slavernij. Broers die zichzelf niet konden lossen moesten gelost worden door een bloedverwant die de macht van geld had om hen te kopen toen zij slaven of knechten van een ander waren. Zo'n bloedverwant was er niet. Wij konden onszelf, noch onze eigen bloedverwanten, ons bevrijden, lossen van de wet van zonde en dood. Wij konden ons niet vrijkopen van de macht van de duivel. Daarvoor hadden we een andere naaste Bloedverwant nodig, die zou komen en de middelen had om ons te kopen, zodat wij vrijgelaten zouden worden uit de slavernij van de duivel. En waardoor wij onze erfenis of erfdeel of positie weer in bezit zouden nemen bij God, die Hij aan ons gegeven had in Christus voor de werelden werden geschapen en de eeuwen werden samengesteld. Wij zijn die broeder die afhankelijk zijn van de Here Jezus Christus. Hij is de rijke Broer, wij zijn de arme broers. Wij groeiden op in armoede en moesten worden verkocht. Maar Hij kocht ons. Hij betaalde de prijs voor onze bevrijding uit de slavernij. 'Gij kent immers de genade van onze Here Jezus (Christus), dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede rijk zoudt worden' (2 Corinthiers 8:9). Halleluja! De uitdrukking 'dan zal zijn naaste bloedverwant als lossers optreden' (Leviticus 25:25) - (in het Engels staat er: 'If any of his kin come to redeem him'), impliceert de vrijwilligheid van de kant van de bloedverwant. En dat wijst natuurlijk naar HEM, waarvan zo vaak gesproken is, dat Hij kwam om ons te verlossen ('coming to redeem us'). De N.B.G. vertaalt Jesaja 59:20 met: 'als Verlosser komt Hij voor Sion'. Er staat echter: 'als Verlosser komt Hij naar Sion'. De Engelse vertaling is dan ook correcter: 'The Redeemer shall come to Sion'. In het Hebreeuws wordt voor Verlosser het woord GOEL gebruikt. De Bloedverwant-Losser. De Verlosser Zelf zei in de eeuwigheid: 'Zie, ik kom' (Psalmen 40:8) en 'Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren' (Psalmen 118:26, Mattheus 21:9). De Bloedverwant, de GOEL, (Ver)losser, die kwam om ons bezit weer terug te geven. Jobs hoop wordt verwezenlijkt: 'ik weet mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden' (Job 19:25). (De Engelse vertaling zegt: 'and shall stand on the earth at the latter day'). Het is meer dan waar: Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed' (Johannes 10:10). (Het wordt vervelend, maar weer laat de N.B.G.-vertaling een belangrijk deel van de vertaling weg. Er staat nl. perisson, wat letterlijk vertaalt 'overvloedig' zou betekenen, het grondwoord perissos betekent 'bovenmate', 'overvloedig', vandaar dat ik toch weer de Engelse vertaling laat klinken: 'I am come that they might have life, and that they might have it MORE abundantly'). het was noodzakelijk dat onze Redder onze 'Bloedverwant' werd om zo in staat te zijn het recht te hebben de prijs van verlossing te betalen. Hij werd mens en wij werden 'zijn eigen vlees' (Efeziërs. 5:30) ('bone of our bone, and flesh of our flesh'). 'Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen' (Hebreeën 2:14). Zo werd Hij verbonden aan ons en daardoor heeft Hij het

recht, dat Hij ook ten uitvoer zal brengen, een volledige verlossing te bewerkstelligen voor hen die Hij zo lief heeft. Wat een geweldig vooruitzicht voor ons, hoe zeker is onze verlossing van lichaam, ziel en geest, zowel als onze erfenis. En dat alles omdat onze Verlosser een Bloedverwant is geworden met een oneindige liefde voor ons. Hij had zijn kinderen, zijn jongere broers lief en omdat zij vlees en bloed hadden, heeft Hij - in zijn liefde - erop gestaan dezelfde gedaante aan te nemen. En dat heeft Hij gedaan. Hij, die zo heilig, beschermd en zonder zonde leefde, is gewoon geboren uit een gewone vrouw, Maria van Nazareth. Toen Hij op aarde kwam was Hij weerloos en 'werd in doeken gewikkeld' (Lukas 2:7,12). Hij had de voeding van de moederborst nodig. De waarheid van God die mens werd van vlees en bloed deed iemand schrijven: 'Er is geen God als Hij, die lag op de knieën van zijn moeder en zoog aan de borsten van de maagd' Waarlijk, dat Kind, Hij is onze Bloedverwant. Hij is 'de rijke man van rijkdom' uit Bethlehem en 'in Hem is de kracht' voor de verarmde om opnieuw bezit te nemen van de erfenis die verloren was gegaan. Geprezen zij zijn wonderbaarlijke Naam! Van Mozes lezen we in de Schrift: 'Deze Mozes, die zij verloochend hadden door te zeggen: Wie heeft u tot overste of rechter aangesteld, heeft God als een overste en BEVRIJDER gezonden, met de macht van de engel, die hem verschenen was in de braamstruik' (Handelingen 7:35). Het woord 'bevrijder' is hier lutrotes, dat ook 'verlosser' en 'loskoper' betekent. het is afgeleid van het Griekse woord lotro'o, dat bijv. betekent: vrijkopen: 'wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht ..... maar met het kostbare bloed van Christus (1 Petrus 1:18). Dat brengt ons op de vraag: hoe kon Mozes een verlosser, bevrijder, een losprijs-betaler zijn voor Israël in Egypte? Heeft Mozes aan de Farao van Egypte een prijs betaald voor Israëls' bevrijding? Beloofde hij Egypte iets terug te doen als tegenprestatie als zij het volk Israël zouden laten vertrekken? Absoluut niet. Mozes betaalde Egypte GEEN CENT. En toch was hij een verlosser en verlossing voor Israël. Het was zijn eigen leven dat hij uitgoot voor Israël, hij offerde vrijwillig zijn leven op aan Israël dat hen in staat stelde uit het slavenhuis te trekken. Toen de here Jezus onze verlossing werd, betaalde Hij de losprijs niet aan God. Hij nam niet zijn bloed zeggend: 'Hier, God, is de losprijs voor het volk. Hij ging ook niet naar de satan om te zeggen: Hier, satan, is de losprijs, dus laat nu mijn volk gaan. NOOIT! Net als Mozes goot Hij zijn leven uit en gaf het vrijwillig aan het volk, aan de mensheid. 'Ik ben het levende brood, dat uit de hemel nedergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven: en het brood dat Ik geven zal, is mijn vlees, VOOR HET LEVEN VAN DE WERELD' (Johannes 6:51). 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u tenzij gij het vlees van de Zoon des mensen eet en zijn bloed drinkt, hebt gij geen leven in uzelf. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft eeuwig leven en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage. Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem. Gelijk de levende Vader Mij gezonden heeft en Ik leef door de Vader, zo zal ook hij, die Mij eet, leven door Mij' (Johannes 6:53-57) Wij zijn het die de prijs van het losgeld ontvangen. En als wij zijn leven ontvangen, zullen wij in staat zijn op te staan en de vuiligheid van de wereld achter ons te laten en met Hem in hogere sferen te wandelen. In het natuurlijke, aardse proces werd de prijs van de (ver)lossing betaald aan de eigenaar van de slaaf of de schuldeigenaar. En het is duidelijk dat God opereert volgens hetzelfde principe als we gaan inzien dat wat ons gebonden hield in feite dat was wat onafscheidelijk in ons was. Ja, de wet van de zonde en dood werkt in ons. De vleselijke gezindheid opereert in ons. En de duivel zelf is niets anders dan een beestachtige geest van deze wereld die ontroond zit in de natuur en het hart van de mens. De mensheid heeft de satan als zeer groot, lelijk, duivels persoon met hoorntjes, afgeschilderd, die gekleed gaat in een rood gewaad en een lange puntige staart heeft en een drietand vasthoudt. In onze gedachten hoort hij in heidense jungles thuis, waar waanzinnige aanbidders hysterische duivelsaanbidding praktiseren. Hij hoort, in onze gedachten, in oude voodoo-ceremonies waar primitieve mensen menselijke offers brengen om zijn toorn af te wenden. Hij hoort, volgens ons, in de tuin van Eden waar hij het leven van Adam en Eva bederft, in de wildernis van Judea waar hij Jezus

verzoekt, in Berlijn gedurende de dertiger en de eerste helft van de veertiger jaren, waar hij bezit genomen had van Adolf Hitler en hem gebruikte om de meest monsterlijke gruweldaden van de geschiedenis te bedenken. Zeker is satan aanwezig in bovengenoemde activiteiten. Maar ik haast me toe te voegen dat hij daar geen ziertje meer aanwezig was dan dat hij geweest is in mijn en uw leven. De geïnspireerde pen heeft waarheidsgetrouw het feit vastgelegd dat 'Ook u, hoewel gij dood waart door (letterlijk: 'in') uw overtredingen en zonden, waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is inde kinderen (letterlijk: 'zonen') der ongehoorzaamheid' (Efeziërs. 2:1,2). Ja, deze boosaardige geest is IN DE MENS! Op de dag van Adams' zonde klonk de stem van God en bracht de volgende boodschap over aan de slang in Eden: 'Omdat gij dit gedaan hebt, zijt gij vervloekt onder al het vee en onder al het gedierte des velds, op uw buik zult gij gaan en STOF zult gij eten, zolang gij leeft' (Genesis 3:14). Toen de slang was verlaagd tot het rijk van het stof, werd de mens de basis voor zijn activiteiten. EEN activiteit die beperkt is tot het rijk van het vlees. 'Stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeren' (Genesis 3:19). God gebruikte tegen Adam dezelfde woorden. De 'stof-mens is de 'slang-mens'. Van de eerste mens lezen we 'toen formeerde de HERE God de mens van stof uit de aardbodem' (Genesis 2:7). Hij was geformeerd uit de aarde, gemaakt van stof, aards-gezind. De tweede Mens is de Heer uit de hemel. Nu zijn zij, die gemaakt zijn uit het stof, net als hem die gemaakt was uit stof: aards-gezind. En zo is het ook bij de Mens uit de hemel, zo zijn die van hemelse oorsprong zijn hemels-gezind. En zoals we geboren zijn en geleefd hebben naar het beeld van de mens van stof, zo zullen we, na onze wedergeboorte, het beeld van de hemelse Mens dragen. 'Aldus staat er ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel, de laatste Adam een levendmakende geest. Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke. De eerste mens is uit de aarde, stoffelijk, de tweede mens is uit de hemel. Gelijk de stoffelijke is, zijn ook de stoffelijken, en zoals de hemelse is, zijn ook de hemelsen. En gelijk wij het beeld van het stoffelijke gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse dragen' (1 Corinthiers 15:45-49). Ik aarzel niet, geliefden, u te verklaren dat u de satan ziet opereren IN GEEN ENKEL ANDER RIJK dan in de vleselijke natuur van de mens overal in de onmetelijke wereld! U hoeft niet bang te zijn dat de duivel de sleutels van uw auto steelt en ermee wegrijdt. Maar u mag zich wel zorgen maken over het feit dat DE DUIVEL DAT IN MENSEN DOET! u hoeft geen angst te hebben dat de duivel in uw huis zal inbreken in uw hersens aan flarden schiet. Maar DE DUIVEL heeft dat IN MENSEN VELE, VELE MALEN GEDAAN. De duivel zal als geest nooit proberen uw vrouw te verleiden, maar DE DUIVEL IN SOMMIGE MENSEN zal dat zeker trachten. Soms is het zelfs DE DUIVEL IN EEN PREDIKER geweest. Ik zal u eerlijk bekennen dat ik geen moeite heb gehad met de duivel die daar ergens buiten was, maar ik heb grote moeite gehad met die duivel die ik zag als ik in de spiegel keek. Die oude slang glibbert door de laagste lagen en rijken van de aardsgezinde mens, hij glibbert door de kromme gedachten, verdorven verlangens en de teugellose emoties van de vleselijke natuur. Hij gaat zijn gluisperige pad in elk verdorven mechanisme van het vlees. Binnen in de mens is de zetel van de satan. Wij zijn gevangenen geweest van een macht in ons, wij zijn slaven geweest van onze eigen beestachtige natuur. Daarom betaalde Christus geen losprijs aan God in de hemel en daarom betaalde Christus geen losprijs aan de duivel in de hel om ons te verlossen en schuld te betalen. Liever gaf Hij zijn leven en goot het uit in ons, zodat de alles overtreffende kracht van zijn Geest de banden in ons mochten verbreken, die ons gebonden hielden. De overwinning over de vleselijke gezindheid wordt alleen bereikt door het aandoen van de edele gezindheid die in Christus Jezus was. Overwinning over het vlees wordt alleen bewerkt door de geweldige kracht van het Christus--leven in ons.

HIJ GEEFT VAN ZIJN LEVEN AAN ONS DIE GEBONDEN ZIJN, EN DAN HEBBEN WIJ DE VITALITEIT EN KRACHT OM OP TE STAAN EN TERUG TE KEREN TOT HET HUIS VAN DE VADER EN ONZE ERFENIS IN BEZIT TE NEMEN.

we kunnen dat niet uit en in onszelf doen, wij zijn zwak en hulpeloos. Wij zijn geketend door de belemmeringen van zonde en schaamte. Maar wanneer Hij zijn leven geeft en ons vervult met zijn kracht, dan zijn wij door Hem in staat om op te staan en terug te keren. Prijst God! Zijn leven is gegeven als verlossing AAN ONS, zodat het is zoals de apostel zegt: 'Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God is geworden ..... VERLOSSING' (1 Corinthiers 1:30).

HET JUBELJAAR

Verlossing en het Jubeljaar

Ik wil hier een fundamenteel punt toevoegen. Het is een waarheid, die zelden gehoord wordt door het volk van God. De predikers en de evangelisten zijn er totaal onwetend van, maar het is fundamenteel voor het hele verstaan van ons van de werken van God in deze huidige eeuw en in de toekomstige eeuwen. Er zijn weinig waarheden, die met zoveel kracht en macht tot mijn hart gekomen zijn dan de waarheid die ik u nu ga meedelen. Ik wil dit grootse thema inleiden in de vorm van een vraag: wat is het verschil tussen Verlossing en het Jubeljaar? De eerste gedachte die ik onder uw aandacht wil brengen is: Verlossing en het Jubeljaar BRENGEN HETZELFDE DOEL TOT STAND. het eind van beide is hetzelfde. God stelde het Jubeljaar in om allen, die hun erfdeel gedurende de negenen veertig voorafgaande jaren waren kwijtgeraakt, in staat te stellen, tijdens dit feest, tot hun erfgoed terug te keren en hun erfdeel terug te ontvangen. Als de trompet klonk op de tiende dag van de zevende maand van het negenen veertigste jaar ontving iedereen zijn erfdeel. NIEMAND KON DAT TEGENHOUDEN. Hoewel een ander het gekocht had en er voor betaald had, als de trompet klonk, kon de oorspronkelijke eigenaar zijn erfdeel weer in bezit nemen en had het volledig in bezit. Niemand kon dat voorkomen. Dus in het Jubeljaar ontving IEDEREEN WEER zijn erfdeel. Er waren geen beperkingen, geen condities, geen eisen, want het geluid van de trompet riep ALLEN terug naar het erfdeel dat ze eens bezaten. Wel, Verlossing DOET PRECIES HETZELFDE, ALLEEN DOET DIT VOOR HET JUBELJAAR. Laten we zeggen dat een man zijn erfdeel verliest in het tiende jaar van die cyclus van negenen veertig jaar. Hij kan het hebben moeten verkopen of kwijt zijn geraakt. Na een korte tijd komt een lossen (Engels: redeemer), een 'bloedverwant' (Leviticus 25:25) om hem te (ver)lossen en koopt zijn erfdeel terug. Kunnen we het verband niet zien dat we zijn binnengetreden tussen onszelf en Jezus als verlost en Verlosser? God zij gedankt. Hij was geen vreemde van ons. Hij was onze 'naaste Bloedverwant'. Wij behoorden tot de familie van Jezus. Daarom was het zijn opdracht om onze (Ver)losser te worden. De wet op de (Ver)lossing eiste dat vanuit de verwantschap. Dus kwam de naaste bloedverwant naar degene die zijn erfdeel heeft verloren en informeert naar de prijs van de (ver)lossing. De (Ver)losser zegt: 'Ik heb genoeg om jouw erfdeel te lossen. We zullen naar de schuldeiser gaan en hem betalen, zodat je het terug ontvangt'. Degene die het erfdeel had gekocht was verplicht om de prijs van de lossing te accepteren en afstand doen van het erfdeel. De oorspronkelijke eigenaar kreeg toen zonder hindernissen de volmaakte vrijheid zijn erfdeel weer in bezit te nemen. ZIJN ERFDEEL WAS GELOST EN DAAROM HOEFDE HIJ NIET TE WACHTEN TOT HET JUBELJAAR om zijn erfdeel terug te ontvangen. Hij heeft het NU! Laten we het volgende voorbeeld nemen: Een man, die vijfen- veertig jaar oud is, verliest zijn erfdeel in het vijfde jaar na het Jubeljaar. Als het volgende Jubeljaar aanbreekt zal het voor hem persoonlijk niet meer van grote waarde zijn, want hij zal dan negentig jaar oud zijn. Als die man vijf en veertig jaar moest wachten op

zijn erfdeel, zou de kans heel groot zijn dat hij dan gestorven was. MAAR de (Ver)losser komt en lost zijn erfdeel en de oorspronkelijke eigenaar keert onmiddellijk terug naar zijn erfgoed. HIJ VERDIENT VIJFENVEERTIG JAREN DIE ANDERS VERLOREN WAREN GEWEEST. Dat, mijn geliefden, IS WAT JEZUS VOOR ONS HEEFT GEDAAN. Hij heeft het mogelijk gemaakt om ons erfdeel terug te ontvangen en er ONMIDDELLIJK van te genieten. Wij hebben een erfdeel, erfenis (1 Petrus 1:4) die weggelegd is voor ons IN EEN HEMELSE WEG VAN LEVEN IN HET GEESTELIJKE PLAN VAN GODS GODDELIJK WEZEN, GLORIE EN KRACHT. Ontelbare Christenen onderschrijven het onzuivere en onschriftuurlijke denkbeeld, dat ze eerst moeten sterven en een onafzienbare afstand door de melkwegstelsels moeten reizen om hun erfenis in ontvangst te nemen. Maar Verlossing betekent dat het mogelijk is deze erfenis NU te ontvangen en door Gods oneindige en grenzeloze genade is het mogelijk dit zich VANDAAG toe te eigenen. VERLOSSING EN HET JUBELJAAR VERVULLEN HETZELFDE DOEL: ZIJ KOMEN OP HETZELFDE PUNT UIT. Het grote en enige verschil is dat het wachten op het Jubeljaar vijftig jaar duurt en VERLOSSING IS ER NU! In het oude Israël was HET BEZIT VAN HET ERFDEEL DE BELANGRIJKSTE KWESTIE. God wilde dat zijn volk zijn erfdeel in bezit had en ervan genoot. Hij wilde niet dat ze vijftig jaar moesten wachten, zelfs geen tien of vijf jaar. HIJ WILDE DAT ZE HET NU HADDEN. God had deze wet van het Jubeljaar ingesteld, die iedereen zijn erfdeel terug zou doen krijgen, maar Hij wilde niet dat ze zo lang moesten wachten. Daarom heeft God onmiddellijk na en door de dood van Jezus de wet van Verlossing ingesteld, ZODAT WE ONZE ERFENIS ONMIDDELLIJK, VANDAAG, TERUG ZOUDEN KRIJGEN. De enige reden waarom we onze erfenis niet in bezit hebben genomen is omdat we het ons niet toe-eigenen of er niet in willen wandelen. Het bezit van de erfenis is het hoogste goed. God verlangt ernaar dat wij onze erfenis in bezit nemen. Het is niet tot eer van God dat wij het feit bewenen dat wij slechts vleeselijke mensen en zo zwak zijn. Het is niet tot eer van God om te zeggen dat wij de openbaring van de volheid van Gods Glorie en Wezen en Kracht niet kunnen ervaren. Hoeveel van Gods kostbare kinderen worstelen niet voortdurend in hun vlees en lijden nederlagen in de wereld en tegen de duivel. En dat terwijl zij al die tijd verlost zijn geweest door het kostbare bloed van Jezus en vrijmoedig hun erfenis in bezit mogen nemen! Luister! Verlossing is EEN van de meest wonderbaarlijke dingen die God ooit aan het mensdom gegeven heeft. Toch is er voor hen, die er niet van willen of kunnen profiteren, de zekerheid van de komst van een JUBELJAAR als, door het soevereine handelen van de Almachtige God, ALLEN hun erfenis zullen terug ontvangen. Als wij de aangeboden Verlossing aanvaarden kunnen wij ONMIDDELLIJK alle vreugde, voorrechten en verantwoordelijkheden van onze erfenis ontvangen. Maar als wij deze Verlossing niet willen aanvaarden, zullen wij de pijn en moeizame arbeid en de armoede van de slavernij moeten verdragen tot het Jubeljaar aanbreekt. Met alle nadruk moet ik nu onderstrepen dat de genade van het Jubeljaar al volledig gekend en in bezit genomen kan worden in onze 'Bloedverwant- (Ver)losser', Christus Jezus, onze Heer. Wij zijn achtergelaten. Ruth 4:14: 'Geprezen zij de HERE die het u HEDEN niet laat ontbreken aan een (ver)losser'. Hij kan, zelfs hem die zijn erfdeel, erfenis, zijn eerstgeboorterecht heeft verkocht, dit weer in bezit geven. Dus Verlossing betekent te weten dat u NIET HOEFT TE WACHTEN TOT HET JUBELJAAR OM UW ERFENIS TE ONTVANGEN! Ik ben me terdege bewust, dat sommige vleeselijk ingestelde zielen, de stelling plegen dat als ALLE mensen verlost zullen worden en hun erfdeel in het Jubeljaar weer in bezit krijgen, dat de prediking hiervan de mens zal aanzetten om Verlossing nu af te wijzen en te wachten tot het Jubeljaar? Mijn antwoord op zulke onwetende onzin is de wedervraag: Wie van jullie verlangt ernaar om nog vijftig jaar lang uitgeput en een slaaf te blijven als je je vrijheid en het genieten van je erfenis NU kan krijgen? Efeziërs. 1:7 zegt: 'En in Hem hebben wij de VERLOSSING door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade'. ALLE dingen die God heeft bestemd om ons eigendom te worden, nu en

in de toekomst, worden gevonden in de sfeer van de 'Goddelijke operatie', die ons geopenbaard is in Christus Jezus. 'In Hem' alleen is de bijzondere genade en kracht tot Verlossing en het eeuwige doel van God verkrijgbaar. Dus, in de context waarin Paulus schrijft aan de 'gelovigen in Christus Jezus' (Efeziërs. 1:1) is het 'in Hem dat wij de verlossing hebben'. Het werkwoord staat in de tegenwoordige tijd, en z'n vorm is voortgaand. Daarom zou er vertaald moeten worden: 'in wie wij verlossing hebbend zijn'. De Verlossing is een blijvend feit vanuit het verleden, in het heden en tot de toekomst. In het verleden zijn wij bevrijd van de SCHULD van zonde en dood. In het heden zijn wij bevrijd van de MACHT van de zonde en dood. Als het proces van Verlossing is voltooid, dan zullen we volledig vrij zijn, zowel in onze geest, ziel en lichaam.. En zullen wij 'gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons' (Romeinen 8:29) ontvangen. En zullen we gevuld worden met alle volheid van God. O ja, het is waar dat wij zijn verlost, maar net zoals Redding, is Verlossing geen op zichzelf staande handeling of ervaring. Iemand schreef: 'het is een crisis, die leidt tot een proces', wanneer wij geleidelijk losgemaakt worden van het ene rijk en overgaan in het hemelse Rijk, van aardse gerichtheid naar een hemelse gerichtheid, van een vleselijke natuur naar een geestelijke gezindheid en uit de oude staat overgaan in ons nieuwe bestaan. We zullen waarlijk bevrijd worden van de heerschappij van de vleselijke gezindheid, uit een wereld van zelfbewuste religieuze activiteiten en vanuit de werkingen van zonde en dood. Eerst in onze geest, die in onze emoties en wil zal beïnvloeden, dan onze ziel die gericht zal worden op het Goddelijke en tenslotte in ons lichaam door de krachtige werking van Hem, die zelfs in staat is te bewerkstelligen dat 'ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt' (Fillipenzen 3:21). Verlossing betekent een TERUGKEREN naar die plaats, naar die wijsheid, naar die kennis, naar die heerlijkheid, naar dat leven, naar die glorie en heerschappij die wij eens hadden in God voor de huidige kosmos-, wereldheerschappij begon. Dan zullen wij voortdurend en verwachtingsvol onze blik richten op HEM, die zo'n grote Verlossing in ons bewerkt heeft. Dan zullen wij 'in deze wereld leven, verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus, die Zich voor ons gegeven heeft om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid, en voor Zich te reinigen een eigen volk, volijverig in goede werken' (Titus 2:13-14). Prijst God, als het verlossingswerk in ons volkomen is, ZULLEN WIJ ZIJN ALS HIJ! BEPERKTE VERLOSSING Het zou niet juist zijn dit hoofdstuk te besluiten zonder te wijzen op een bijkomend Schriftuurlijk onderscheid tussen Verlossing en het Jubeljaar. Wij die de kostbare waarheid van de verzoening van ALLE dingen tot God omhelzen maken ons soms schuldig om onzorgvuldig om te gaan met onze terminologie. Ik ben er zeker van dat u mensen soms hebt horen spreken over UNIVERSELE VERLOSSING. Maar als we spreken over het volbrachte werk van Christus aan het kruis, zeggen we dan dat Hij rechtmatig stierf om ALLE mensen te verlossen en ALLE dingen terug te brengen tot God. Of stellen we nauwkeuriger uiteen dat Christus stierf om ALLE mensen te verzoenen, rechtvaardigen, redden en vernieuwen? Misschien vraagt u wat het verschil is. En dat is nu juist het verschil tussen de wet van Verlossing en de wet van het Jubeljaar. Uiteindelijk werden ALLE mensen teruggebracht naar hun erfdeel, ongeacht wat er gebeurd was. Maar sommigen werden teruggebracht onder de WET VAN DE VERLOSSING, terwijl de rest werd teruggebracht onder de WET VAN HET JUBELJAAR. Ik doe de volgende uitspraken in alle eerbied, met gebogen hoofd en de schoenen verwijderd van mijn voeten naar zij zijn volgens het Woord van God. Niet EEN persoon die bevrijd was in het Jubeljaar was verlost. Omgekeerd gesteld: Niet EEN van deze die verlost waren, had hoeven wachten tot het Jubeljaar om tot zijn erfdeel terug te keren. Dat houdt in dat ALLEN die terug konden naar hun erfdeel $\frac{3}{4}$ het Jubeljaar vormden DE VERLOSTEN. Weliswaar kwam de rest ook uiteindelijk terug naar hun erfdeel, ongeacht of ze in staat waren die verlossing te ervaren. Toen we kinderen waren werden veel dingen niet tegen ons gezegd, omdat we het toch niet zouden begrijpen. De kinderachtige tradities van de kerk hebben de gedachten van de mens beneveld met duisternis en

hebben een verblindende sluier over hun ogen gehangen. De dingen die werkelijk belangrijk zijn kunnen ze niet zien en de onbelangrijke dingen worden als hemelse waarheden verheerlijkt. Hoe onzorgvuldig zijn we omgesprongen met termen als rechtvaardiging, redding, verzoening, wedergeboorte, verlossing etc. En ondertussen dachten we dat deze termen allen min of meer dezelfde betekenis hebben. Niets is verder van de waarheid verwijderd dan deze gedachte. Alle genoemde termen bespreken een bepaald facet van Gods grote plan van Redding. Elke term duidt een verschillend facet aan van de uitwerking van Gods grote herstel-werkzaamheden. Jezus Christus verzoend de wereld, Hij is de Redder van ALLE MENSEN en rechtvaardigt DE HELE MENSHEID (1 Tim. 4:10, Johannes 4:42, 1 Johannes 4:14, Johannes 12:32, Romeinen 5:18, 1 Corinthiers 15:22 etc.). Met betrekking tot het REDDERSCHAP van Christus verklaart de Schrift vrijmoedig dat Hij de Redder is van ALLE MENSEN. Maar als we het hebben over de term Verlossing, waar het in deze studie over gaat, is er een verschil. Met slechts EEN uitzondering wordt Verlossing in het Woord van God in overeenstemming gebracht met de OUD-TESTAMENTISCHE WET VAN (VER)LOSSING. En deze Verlossing is, zoals u inmiddels hebt kunnen ontdekken, heeft eerder een beperkende, dan een universele toepassing. Er is in de universele betekenis van dit woord slechts EEN Schriftvers die daar op doelt. Alleen in 1 Timotheus 2:5-6: 'Want er is EEN God en ook EEN middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, die zich gegeven heeft tot een losprijs voor ALLEN'. Hier wordt dus duidelijk gesproken dat Verlossing er is voor de HELE mensheid. Maar de hoofdbetekenis van deze term, die verder in de hele Bijbel gevonden worden, verbindt Verlossing uitsluitend aan die personen die profiteren van de verzoening van Christus v³/₄r het tegenbeeld van het Jubeljaar. Het Jubeljaar, de grote bedeling van de volheid van de tijden, waarin ALLE dingen in hemel en aarde uiteindelijk bijeengebracht worden in Christus. Met andere woorden: Alleen de door de Heer uitgekozen, apart gezette, uitverkoren bijzondere EERSTELINGEN (1 Corinthiërs 15:22-24) kunnen rechtmatig DE VERLOSTEN genoemd worden.

HET JUBELJAAR

In het vorige hoofdstuk is een begin gemaakt het verschil tussen een BEPERKTE en een VOLLEDIGE verlossing duidelijk te maken. Weliswaar kregen in het Jubeljaar ALLE mensen hun erfdeel terug, maar bij (ver)lossing door een bloedverwant hoefden ze niet te wachten tot het Jubeljaar. Dat is het grote verschil tussen de OUD-TESTAMENTISCHE Wet van het Jubeljaar en dat wat de universele verzoening van Christus tot stand heeft gebracht. Hij is onze Bloedverwant! Maar de (Ver)lossing wordt uitsluitend verbonden aan die personen die profiteren van de verzoening van Christus voor het tegenbeeld van het Jubeljaar. Het Jubeljaar, de grote bedeling van de volheid van de tijden, waarin ALLE dingen in hemel en aarde uiteindelijk bijeengebracht worden in Christus. Met andere woorden: Alleen de door de Heer uitgekozen apartgezette, uitverkoren, bijzondere Eerstelingen (1 Corinthiërs 15:22-28) kunnen rechtmatig DE VERLOSTEN genoemd worden. De N.B.G. vertaling zegt in Ex. 8:23: 'Ik zal mijn volk van uw volk bevrijden'. Maar eigenlijk zei God tegen Farao en zijn volk: 'Ik zal SCHEIDING brengen tussen uw volk en mijn volk'. Nog letterlijker vertaald: 'Ik zal VERLOSSING geven tussen uw volk en mijn volk'. Het Hebreeuwse woord dat hier met 'bevrijden' en 'scheiding' wordt vertaald, wordt in Psalm 111:9 en 130:7 en in Jesaja 50:3 wel correct met 'verlossing' vertaald. Dit toont aan dat Gods wet van Verlossing, als het in werking is, SCHEIDING brengt tussen hen die Hem toebehoren en hen die dat niet zijn. Het scheidt hen die in 'de eeuw van de gemeente' onder de wet van Verlossing vallen (de uitverkorenen) en de grote massa mensen die vallen onder de wet van het Jubeljaar, die in de glorieuze eeuw aanbreekt, die nog moet komen. Er is een duidelijk onderscheid tussen hen die door het volmaakte Offer van Christus nu een volledige verlossing en teruggave van het verloren gegane hebben gevonden en de grote massa mensen die in slavernij blijven tot de toekomstige

dag van verlossing. In het Oude Testament is (ver)lossing verbonden aan Israël als Gods volk en in het Nieuwe Testament aan de gemeente, dat zijn lichaam is. Let op de beperkte strekking van verlossing in de volgende Schriftplaatsen: 1. 'Daarom zijt Gij groot. Here ....en wie is gelijk uw volk, gelijk Israël, het enige volk op aarde, dat God Zich tot een volk ging VRIJKOPEN (Engels: REDEEM) om Zich een naam te maken' 2. 'Gedenk uw gemeente .....die Gij VERLOST hebt als de stam van uw erfdeel, de berg Sion, waarop Gij uw woning hebt gevestigd' (Psalmen 74:2) 3. 'Maar nu, zo zegt de HERE, uw Schepper, o Jakob, en uw Formeerder, o Israël: Vrees niet, want Ik heb u VERLOST, Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt mijn (Jesaja 43:1) 4. 'Zo zegt de HERE, de Koning en VERLOSSER van Israël ..... buiten Mij is er geen God' (Jesaja 44:6) 5. 'Geloofd zij de Here, de God van Israël, want Hij heeft omgezien naar zijn volk en heeft het VERLOSSING gebracht', en heeft ons een hoorn des heils opgericht in het huis van David, zijn knecht' (Lukas 1:68-69) 6. 'Ook was daar Hanna, een profetes ..... en zij kwam ..... en sprak over Hem (=Jezus) tot allen, die voor Jeruzalem VERLOSSING verwachtten' (Lukas 2:36- 38). 7. 'En zij zongeneen nieuw gezang, zeggende: Gij zijt waardig ....want Gij zijt geslacht en Gij hebt hen voor God GEKOCHT (Engels: REDEEMED) met uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie' (Openbaring 5:9) 8. 'Wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt VRIJGEKOCHT (Engels: REDEEMED) van uw ijdele wandel, die (u) van de vaderen overgeleverd is' (1 Petrus 1:18) 9. 'En zij zongen een nieuw gezang ..... en niemand kon het gezang leren dan de honderdvierenveertigduizend, de LOSGEKOCHTEN (Engels: REDEEMED) van de aarde' (Openbaring 14:3) 10. 'Maar uit Hem is het dat gij in Christus Jezus zijt, die ons van God geworden is ..... VERLOSSING' (1 Corinthiërs 1:30). 11. 'Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren v³/₄³/₄r de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht. In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden door Jezus Christus .... en in Hem hebben wij de VERLOSSING door zijn bloed' (Efeziërs. 1:4-7) 12. 'Dankt gij met blijdschap de Vader, die u toebereid heeft tot het erfdeel der heiligen in het licht. Hij heeft ons VERLOST uit de macht der duisternis' (Colossenzen 1:12,13) EEN broeder in Christus schreef heel wijs: 'Onlangs vertelden mensen mij dat de nadruk leggen op het zoonschap egoïsme is. Zij zeggen, dat in plaats van de nadruk op het zoonschap te leggen, moesten we actief zijn en trachten de wereld aan de voeten van Christus te brengen. Ik vind de verkondiging van het Evangelie natuurlijk belangrijk, maar als ik Romeinen 8 lees, dat de hele schepping: mensen, dieren, vogels, vissen, het groen en zelfs de elementen zucht in barensweeën en snakken naar het uur waarop zij verlost zullen worden van hun vreselijke nacht van slavernij door de zonen van God, hoe kan ik of iemand dan zo onwetend en kortzichtig zijn hen te veroordelen die het doel van God zien in het zoonschap en dat Hij met alle kracht daar naar toe werkt? Niet alleen verlangt de schepping naar deze grootste gebeurtenis aller tijden, maar de Geest helpt ons in ze zwakheid en geeft ons die Geest waardoor we kunnen zeggen: 'Abba, Vader'. De geest die uitroept: 'Abba, Vader', dat is de geest van het zoonschap, want wie anders kan uitroepen: 'Onze Vader' dan hij die een zoon van God is.

JUBELJAAR

Ons verstaan van Gods grote plan van Verlossing en Jubeljaar wordt enorm geholpen als wij een helder inzicht hebben hoe Israël als type gebruikt wordt in de Schriften. Toen God de kinderen van Israël uit Egypte leidde en hen tot een volk maakte, stelde Hij drie groepen in: Ten eerste Israël, genoemd de legerplaats, dan de Levieten en tenslotte Aaron en zijn huis, de Priesters. Hoewel Israël vele malen genoemd wordt om Gods verkiezing te typeren, is toch de gemeente, het lichaam van Christus in zijn relatie met de Tabernakel in de wildernis en de Tempel in Jeruzalem de vertegenwoordiging van de hele mensheid, en inderdaad de hele schepping. Het zal u opvallen dat vanuit dit gezichtspunt Israël als volk buiten de Tabernakel, buiten de offerplaats, buiten de bediening ban het Priesterschap, buiten de

aanwezigheid en heerlijkheid van God stond. Het was gescheiden door het witte gordijn van de rechtvaardigheid van Christus van allen die binnen waren. Dus, de legerplaats was gescheiden van alle heilige dingen door het gordijn van wit linnen en het verhinderde hun zicht op en toegang tot de heilige dingen die daar binnen waren. Er was maar EEN toegang tot de Voorhof. De ene toegang is dus het type dat getuigt dat er maar EEN weg is om toegang tot God te krijgen: Jezus. 'Ik ben de weg ..... niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Johannes 14:6). 'Ik ben de deur, als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden' (Johannes 10:9). De zondoffers en andere offers, verzoening het was allemaal in het bijzonder voor hen en typen van het echte Offer dat gebracht zou worden voor de hele wereld: 'Hij is een verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der GEHELE WERELD' (1 Johannes 2:2, Hebr. 9:23). In EEN woord gezegd is Israël, net als de Tabernakel, Priesters, Levieten en offers een type. En wat er met en voor Israël werd verricht met symbolen, is sinds de komst van Christus op een hoger plan uitgevoerd en ... op een grotere schaal. Christus is de werkelijkheid van wat eerst een type of schaduw was. Zoals Israël een type is van de wereld, zo is de stam van de Levieten het type van het 'gezin van geloof', oftewel alle gelovigen in Jezus, die Hem kennen als de Vergever van hun zonden. Maar het Priesterschap, het huis van Aaron, dat gekozen was uit de Levieten, als een lichaam onder een Hogepriester, waren het type van het 'klein kuddeke' (Lukas 12:32), zij die 'overwinnen' (Openbaring 3:21). Zij zijn nu met hun 'Hoofd .. Christus' (Efeziërs. 4:15) en Hogepriester (Hebr. 9:11) een 'Koninklijk Priesterschap' (1 Petrus 2:9). Zij die dat zijn, zullen na deze tijd van voorbereiding en ontwikkeling 'KONINGEN EN PRIESTERS' van en voor God zijn en hen zal alle macht gegeven worden over alle volkeren en de mensheid (Openbaring 2:26,27). Sommigen zullen als ze deze regels lezen niet direct de belangrijke betekenis van Israël als een type van de hele wereld bevatten. Maar het zal rijkelijk duidelijk worden als we aantonen dat in Verlossing alleen die afgezonderde personen betreft voor wie de verlossings-prijs is betaald om bevrijd te worden van de slavernij en hun erfdeel/erfenis weer in bezit hebben mogen nemen. Maar in het Jubeljaar klinkt het commando: 'Dan zult gij bazuingeschal doen rondgaan in de zevende maand op de tiende van de maand, op de Verzoendag zult gij de bazuin doen rondgaan DOOR UW G A N S E LAND. Gij zult het vijftigste jaar heiligen en VRIJHEID IN HET LAND AFKONDIGEN voor AL ZIJN BEWONERS, een jubeljaar zal het zijn voor, dan zal IEDER VAN U tot zijn bezittingen. (Leviticus 25:9,10). De waarheid zou vanzelfsprekend moeten zijn. Als in Israël IEDER MENS WERD BEVRIJD in het typische en typologische Jubeljaar, dan is in het tegentypologische Jubeljaar zal er een BEVRIJDING ZIJN VAN IEDER MENS VAN ADAMS RAS. Zij zullen bevrijdt worden van tirannie van de zonde, zorgen en dood. Israël was dus het vertegenwoordigende land, Gods model, Zijn prototype, dat erop uit moest trekken om Gods verlossende en herstellende doelen proclameren voor het oog van alle volkeren. Iedereen zal terugkeren naar zijn bezit. IEDER MENS, DIE VERLOREN IS GEGAAN IN DE VAL ZAL HERSTELD WORDEN. Wat een glorieuze belofte. Wat een vreugde brengt het om te weten dat de glorie van onze complete verlossing vermenigvuldigd zal worden tot in het oneindige, tot de HELE AARDE de vreugde zal smaken van hun Jubeljaar. Volledig bevrijdt van de slavernij van veranderingen en verval en hersteld zal worden in het Rijk van Gods overvloedig leven. Als de schaduw vreugde en geluk bracht aan het volk dat dit type vertegenwoordigde, dan zal de hoofdzaak, het werkelijke herstel en teruggave grenzeloze vreugde veroorzaken en zal het inderdaad een groots Jubeljaar zijn voor ALLE MENSEN. Wat een diepe betekenis ligt er in de Bijbelse wet van het Jubeljaar: 'Maar indien hij op deze wijze niet gelost wordt, dan komt hij in het Jubeljaar vrij' (Leviticus 25:54). Iedereen die redeneert dat er geen hoop, geen redding en geen redding is voor hen die tijdens de huidige eeuw niet verlost zijn, zouden deze wet van buiten moeten leren en het dagelijks vele malen met gebogen hoofden en geknield repeteren. Net zolang tot de inhoud van de boodschap diep verankerd raakt in hoofd en hart. Nu zullen

we gaan zien dat God niet alleen een plan en een doel heeft voor een ieder van ons persoonlijk en voor de verlost van alle eeuwen. MAAR HIJ HEEFT EEN PLAN EN EEN DOEL VOOR DE HELE MENSHEID ALS COLLECTIEF. Iedere man en vrouw zal daar een rol in vervullen. Laten we dat punt eens nader bekijken. Toen Adam zondigde, heeft hij niemand van zijn afstammelingen geraadpleegd of zij met hem wilden zondigen. Door zijn wil, en Gods plan, heeft hij ons allemaal in de zonde meegesleurd en heeft hij de hele schepping in een staat van nutteloosheid en ijdelheid gebracht. Hij was de vader van ons allemaal, dus zijn we hem gevolgd. Welnu, ALS DE LAATSTE ADAM NIET GOED KAN MAKEN WAT DE EERSTE ADAM VERKEERD HEEFT GEDAAN, DAN HEEFT DE LAATSTE ADAM NIET DEZELFDE HOEVEELHEID MACHT DAN DE EERSTE ADAM HAD. Jezus zei dat Hem alle macht gegeven was, zowel in hemel als op aarde (Mattheus 28:18). Als het Gods doel is de hele wereld te redden dan IS DAT ZIJN ZAAK EN NIET DE ONZE. O, God, verlos ons van dat enge denken, waarin we onbedachtzaam hebben gewandeld. En help ons iets te zien van de ongebonden liefde van U in Christus Jezus. Verlossing en het Jubeljaar leiden beiden naar hetzelfde eind. In Israël was het zo dat als de tot slaaf gemaakte en van z'n bezit onteigende mens geen gebruik kon of wilde maken van de mogelijkheid van (ver)lossing door een bloedverwant, dan kwam het Jubeljaar IN IEDER GEVAL. Laat daar geen misverstand over bestaan. De woorden van de apostel zullen zeker vervuld worden: 'Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar ieder in zijn eigen rangorde' (1 Corintiërs 15:22,23).

HET JUBELJAAR

Er is nog een feit: DE REDEN VAN HET VERLIES VAN ZIJN ERFDEEL WAS NIET AAN DE ORDE BIJ ZIJN TERUGKEER. Zelfs iemand die roekeloos was omgesprongen met zijn erfdeel zou het niet voor altijd kwijt zijn. De oorspronkelijke eigenaar kon zijn erfgoed vergoed hebben. Misschien was hij als de verloren zoon, die zijn erfenis in een losbandig leven erdoor joeg. Maar dat zou geen verschil uitmaken toen hij besloot terug te keren. Een jonge man zou zijn erfdeel hebben kunnen verliezen door zonde, maar alles wat oorspronkelijk zijn eigendom was, zou hij terugkrijgen in het Jubeljaar. Hij moest slechts wachten op het geluid van de bazuin en KON DAN TERUGKEREN NAAR ZIJN ERFDEEL. Het maakte niet uit in welke staat hij verkeerde. NIEMAND KON VERHINDEREN DAT HIJ ZIJN ERFDEEL TERUGKREEG. HET WAS VAN HEM, WANT HET WAS HEM DOOR GOD GEGEVEN. De wet van God zei niets en kende geen wet waarin vastgelegd was aan welke voorwaarden iemand moest voldoen om zijn erfdeel terug te krijgen. Er was veel meer genade en goedheid en vergevingsgezindheid onder de oude wet dan dat vele kerken hanteren tegen hun leden vandaag de dag! De hebzuchtige man, die bezig geweest was akker na akker en huis na huis in z'n bezit te krijgen, had geen blijvend voordeel ten opzichte van zijn minder gelukkige buurman. Het vijftigste jaar waarin geen pacht of lening meer van kracht zou zijn, naderde altijd stilletjes maar snel en zijn sterke macht over het bezit zou hij moeten loslaten. Hoe vervreemd, onwaardig of hoe dan ook het erfdeel verkocht was, hoe machtig of sluw de koper van een anders erfdeel ook was, de lang verwachte dag van het Jubeljaar maakte de hele transactie ongeldig en plaatste de schuldenaar weer in de staat waarin hij of zijn ouders hadden verkeerd. Daarom is de opvatting dat satan voor altijd de zielen van mensen zal bezitten absurd en belachelijk in het licht van zulk een grote en glorieuze waarheid. Nog een punt. DE MANIER VAN LEVEN STOND NOOIT TER SPRAKE INZAKE DE TERUGKEER NAAR HET ERFDEEL. Als Gods volk uit die tijd net zo was als velen van het volk van God vandaag de dag zouden we een situatie krijgen dat velen zouden wachten op het geluid van de bazuin van het Grote Jubeljaar en dat tussen hen zich iemand bevond die zijn erfdeel had verkwist doordat hij met prostituees zijn nachten sleet. Hij zou getekend door de zonde in een dronken en

gebroken staat thuiskomen. **MAAR HIJ KWAM VOOR ZIJN ERFDEEL.** We zouden mensen kunnen horen fluisteren: 'ik vraag me af of die dronken, oude schooier denkt dat hij teruggaat naar zijn erfdeel? Kijk naar het leven dat hij geleefd heeft. Een hoerenloper. God zou mij zulke dingen niet laten doen. Die man heeft helemaal niet geleefd volgens onze normen en waarden. Ik vraag me af of hij de brutaliteit heeft om te denken, dat als de bazuin klinkt, hij zijn erfdeel na zo'n leven geleid te hebben terugkrijgt!' Maar, geliefden, het is een feit dat niets wat hij gedaan had kon voorkomen dat hij zijn erfdeel weer in bezit mocht nemen! In Lukas 15 staat een schitterend verhaal, de gelijkenis van de verloren zoon. Terwijl hij in 'het verre land' de varkens voerde, kwam hij tot zichzelf. Hij had zijn erfenis gehad en had het erdoor gejaagd en bevond zich nu tussen de varkens. De omstandigheden van goede dagen waren voorbij en hadden ertoe geleid dat hij nu op deze plaats was waar hij koos: 'ik zal opstaan en naar mijn vader gaan' (18). Hij de moeizame weg terug, niet langer omringd door dienstknechten, niet meer gekleed in rijke kleding, maar haveloos, arm, vuil, met versleten sandalen, hij stonk een uur in de wind en de vlekken van het leven met de varkens waren zichtbaar. Hij sleepte zich voort, ziek, boos op zichzelf en bezorgd en hij verlangde 'een dagloner' (19) van zijn vader te zijn. Zou de vader hem afwijzen? Zou de vader zeggen: 'ik heb hem zijn deel gegeven en hij heeft het verkwist, laat hem voor altijd wegblijven'? Nee, nee. De vader zag hem al 'toen hij nog veraf was' (20). En hij snelde hem tegemoet en viel hem om zijn nek en kustte hem en lette niet op de lompen en de stank. De vader onderbrak de smeekbede, nadat zijn zoon hem zijn zonden had beleden, om een slaaf te zijn in het huis van zijn vader. Want er zijn geen slaven **IN HET HUIS VAN ONZE VADER.** Zij zijn allen zonen en dochters van de Allerhoogste God. De vader zei tegen de dienstknechten om hem het mooiste kleed te geven en de ring die hem bestuurder maakte van zijn vaders bezit. De vader liet muziek en dansers komen en er was feest en blijdschap. 'Viert feest, want mijn zoon was dood, dood voor mij, door voor moeder, dood aan reinheid, dood voor de waarheid, dood voor de liefde, dood voor God, maar hij is weer levend geworden!' Dat is de strekking van wat de vader uitdrukt. Dit was, zonder twijfel, het **JUBELJAAR** van de verlorene. Slechts enkelen hebben de verheven boodschap begrepen die dit schitterende verhaal bevat. De meesten hebben verondersteld dat deze geschiedenis de grote waarheid van verlossing illustreert. Maar er is absoluut niets te vinden in deze geschiedenis over verlossing, ondanks het feit dat predikers het graag zo prediken. Noch de vader, noch iemand anders betaalde een prijs voor de terugkeer van de zoon. Hij ging gewoon naar huis. De omstandigheden van het herstel van de verloren zoon passen schitterend in de bedoeling van de waarheid van het **JUBELJAAR.** Er werd er geen prijs betaald, er vond geen verlossing plaats. De verlorene stond eenvoudigweg op en keerde terug naar zijn erfdeel en zijn familie. En toen hij thuiskwam, ontdekte hij tot zijn opperste verbazing en vreugde, dat **HIJ NOG STEEDS EEN ERFENIS HAD, ONDANKS HET FEIT DAT HIJ DIE VERLOREN WAS!** Hij werd niet alleen verenigd met zijn familie, maar ook met zijn erfdeel. En juist dat vormt de grote waarheid van het Jubeljaar: **IEMAND KAN ZIJN ERFDEEL VERLIEZEN, DAN TERUGKEREN, EN NOG STEEDS ZIJN ERFDEEL HEBBEN!** 'Dan zal ieder van u tot zijn bezitting en tot zijn geslacht terugkeren' (Leviticus 25:10). Glorie aan God! Laten we dit duidelijk stellen: ik verdedig niet de manier om een verloren leven te leiden, maar het wordt tijd dat Gods volk hun denken verandert. Het is niet de eigenschap om goed en heilig te zijn om je erfenis terug te krijgen. Maar het terugkrijgen van het erfdeel zal u heilig maken. Zij die belijden verlost te zijn door de Heer en die hier hun erfdeel hebben ontvangen, maar in het vlees en als de wereld blijven leven en de duivel zijn gang laat gaan in hun leven, dragen geen vrucht van hun beleden verlossing. Luister: 'Want de genade Gods is verschenen, heilbrengend voor **ALLE** mensen, om ons op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid en wereldse begeerten verzakende, bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven, verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus, die Zich voor ons heeft gegeven om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid,

en voor Zich te reinigen een eigen volk, volijverig in goede werken' (Titus 2:11- 14). De erfenis is delen in alles wat God IS. Wij zijn niet alleen erfgenamen van de dingen van God, maar het is een wonderlijke werkelijkheid dat we erfgenamen van GOD ZELF zijn. Noem een willekeurige eigenschap van Hem op: wijsheid, glorie, kracht, liefde etc., en u zult vinden in het Woord van God, dat Hij al die eigenschappen belooft aan ALLEN die zich verenigen met Christus. Wij zullen als Hem zijn, wij zullen zijn beeldragers zijn. De idee dat een mens nog een keer zich zijn erfdeel toe te eigenen en ondertussen de weg van het vlees, aardsghezindheid, zijn eigen wil volgend in de duisternis en dood is een belediging voor de integriteit van de rechtvaardige God, die de wet van het Jubeljaar instelde. Het Jubeljaar is vrijheid. Het Jubeljaar is verlossing. Het Jubeljaar is herstel. Het Jubeljaar betekent het terug krijgen van het erfdeel dat verloren was gegaan. De wet van de Geest van het Leven in Christus maakt ons vrij van de wet van zonde en dood! De wet van de Geest van het Leven in Christus is DE WET VAN HET JUBELJAAR! Laat het me nog een keer zeggen: of u uw erfdeel nu door Verlossing terug krijgt of later door het Jubeljaar, uw manier van leven maakt u niet geschikter of ongeschikter om de erfenis te krijgen. Maar als wij de erfenis in bezit genomen hebben, ZAL UW LEVEN VERANDEREN. Dat is waar het in onze erfenis om draait. Talloze 'weder geboren' en 'Geest vervulde' gelovigen vullen de kerkbanken zondag na zondag en wachten op de 'opname', terwijl zij vandaag geen overwinning en kracht in hun leven hebben en kunnen niets van God ontvangen. Maar wel komen sommige oude dronkaards of een prostitué van de straat langs en zij vragen God iets, zij stellen hun geloof op God en ontvangen wat zij vragen. En de gelovigen die 'rechtvaardig' zijn vragen zich af wat er aan de hand is! De woorden van Jezus tot de Farizeeën worden in hen vervuld: 'Voorwaar, Ik zeg u, de tollenaars en de hoeren gaan u voor in het Koninkrijk Gods' (Mattheus 21:31). De vraag bij de Israëlieten was niet of zij hun erfdeel wilden in het Jubeljaar, het was de SOEVEREINE WET VAN GOD dat het zo was. Bij ons is dat hetzelfde. Het is niet onze wens, of de wens van de mensheid dat telt, het is GODS WIL en die telt en uitgevoerd wordt. God heeft het zo besloten dat in het vijftigste jaar ALLEN terug zouden keren naar hun erfdeel en het weer bezaten, zo was het en niet anders. Wat een eeuwige en oneindige hoop houdt dat in voor alle mensen!

HET BLAZEN OP DE BAZUINEN

Het glorieuze Jubeljaar, met al zijn bijbehorende zegeningen en voordelen, werd ingeleid door het blazen op de bazuinen. Het geluid van de bazuin was de welke geluid dat het bloed sneller deed stromen voor de gevangenen om te ontsnappen. De slaaf kon zijn kettingen afwerpen, de doodslager mocht naar huis. De armen en geruïneerden stonden op om te gaan naar het bezit dat zij eens hadden als eigendom. Zodra de klank van de bazuin hen in de oren klonk, stroomde de massa van gezegenden naar de uiterste uithoeken van Gods zo geliefde land. Om de geestelijke betekenis van de bazuinen te begrijpen, moeten we iets vaststellen van zijn typologische betekenis. Waar is de bazuin een symbool van? Wat typeren zij? Laten we dit heel duidelijk stellen. En sleutel wordt gevonden in Jesaja 58:1 waar we lezen: 'Roep luidkeels, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin en maak mijn volk zijn overtreding bekend'. Als een bazuin klonk, spreekt het symbolisch van een BOODSCHAP van God die tot het volk komt door een van zijn gezalfde dienstknechten. In dit geval was de boodschap Gods volk hun 'zonden' en overtredingen' bekend te maken. EEN ander gedeelte dat dit duidelijk maakt is Ezechiël 33:4-7 'en blaast op de bazuin en waarschuwt het volk - als dan iemand wel het geluid van de bazuin hoort, maar zicht niet laat waarschuwen, en het zwaard komt en rukt hem weg, dan komt diens bloed over zijn eigen hoofd. Hij heeft het geluid van de bazuin gehoord, maar zich niet laten waarschuwen, als hij zich had laten waarschuwen, zou hij zijn leven hebben gered. Maar wanneer de wachter het zwaard ziet komen, doch niet op de bazuin blaast, zodat het volk niet gewaarschuwd wordt - en het zwaard komt en rukt iemand van hen weg , dan wordt hij wel weggerukt in zijn eigen

ongerechtigheid, maar van zijn bloed zal Ik de wachter rekenschap vragen. Gij nu, mensenkind, u heb Ik tot wachter over het huis Israëls aangesteld. Wanneer gij een woord uit mijn mond hoort, zult gij hen uit mijn naam waarschuwen'. Ezechiël was tot een wachter gesteld om Gods Woord uit zijn mond te ontvangen en dat Woord mee te delen aan het volk. En God zegt dat dit hetzelfde is als een bazuin die het volk waarschuwt. De wachter, zegt God tegen Ezechiël, blaast de bazuin om het volk te waarschuwen. Dus als Ik u een boodschap geef om het volk te waarschuwen is dat de vervulling van het symbool. EEN boodschap van God door zijn dienstknecht had de klank het volk te waarschuwen, bemoedigen of te onderwijzen. Als Johannes op Patmos 'in vervoering des Geestes op de dag des Heren' is (Openbaring. 1:10) hoorde hij 'achter mij een luide stem, als van een bazuin' (10), en dan zegt hij: 'En ik keerde mij om, teneinde de stem te zien, die met mij sprak. En toen ik mij omkeerde, zag ik .....iemand als eens mensens zoon ..... en zeide' (11,17). Het is niet duidelijk op te maken dat de STEM in feite een Persoon was die een boodschap uitbazuinde, dus was de Stem een bazuin. Ook Paulus woorden in 1 Corinthiërs 14:8-9 veronderstellen het symbolisme van een bazuin: 'Immers, indien de bazuin een onduidelijk geluid geeft, wie zal zich gereedmaken tot de strijd? Evenzo, indien gij met uw tong geen verstaanbare volzin spreekt, hoe zal men het gesprokene begrijpen'. De bazuin die duidelijk klinkt symboliseert een boodschap die duidelijk uitgesproken wordt in woorden die gemakkelijk begrepen kunnen worden. Paulus vermaant de heiligen om het lichaam van Christus zo te dienen dat de heiligen opgebouwd zullen worden. Zo'n bediening is de enige bazuin-oproep die een echte paraatheid in de harten van Gods volk zal bewerken. De bazuin moest een ZEKERE KLANK geven. In Numeri 10:2 zegt God tegen Mozes: 'Maak u twee zilveren trompetten, van gedreven werk zult gij deze maken' In de verzen die volgen is het duidelijk dat het blazen op de trompetten of bazuinen 4 specifieke dingen betekenden voor het volk Israël: 1. Het samenroepen van de vergadering (2) 2. Het opbreken van het kamp (3-6) 3. Het gereed maken voor de strijd (9) 4. het vieren van de feesten (10) De typebeelden en symbolen zijn hier overweldigend. De trompetten waren van zilver. Het is duidelijk dat zilver in de Schrift spreekt van verlossing. Als Israël geteld werd, was iedere getelde verplicht een halve sikkkel voor 'als heffing voor de HERE ter verzoening voor uw leven' (Exodus 30:15) te geven, en het geld dat zo werd bijeengebracht werd gebruikt voor de dienst in het Heiligdom. (Exodus 30:12, Leviticus 25:48). Bovendien moesten zij als zij een overtreding hadden begaan en door onwetendheid gezondigd hadden tegen God, sikkels betalen bij het brengen van hun offers. Dus toen Christus, het Lam, werd geofferd, waren er eveneens dertig stukken zilver betrokken die de priesters aan Judas gaven voor het verraad van Christus. Er was EEN feest in Israël dat bekend staat als het Feest van de Bazuinen. Dit feest was de voorbereiding op de Grote Verzoendag. Volgens een aantal Bijbeluitleggers is Psalm 81 speciaal gecomponeerd voor het Feest van de Bazuinen: 'Jubelt Gode, onze sterkte, juicht ter ere van Jakobs God. Hef een zang aan, laat de tamboerijn horen, de liefelijke citer met de harp. Blaast de bazuin op de nieuwe maan, op volle maan voor onze feestdag' (1-4). De Dag van de Grote Verzoening getuigt van de volheid van de verlossing van zonde. Die volledige verzoening werd door Christus voor de gemeente aan het kruis volbracht. Daar is geen misverstand over. Maar het alleen i dan pas volkomen duidelijk, als we beseffen dat onze persoonlijke levens, zowel als het leven van de kerk in de geschiedenis en nu, dat we nooit in werkelijkheid ons enige rijkdom van het verlossende werk van Christus hebben toegeëigend. En het is onze bestemming deze volheid van verlossing van zonde te ervaren waar de Grote Verzoendag op duidt. Zoals er een historisch Paasfeest en Pinksterfeest is, zowel als een persoonlijke Paasfeest- en Pinksterfeestervaring voor allen die geloven, zo is het ook met de Verzoening. Door alle eeuwen heeft hebben mensen door geloof getracht iets van die volheid van verlossing van zonde en dood zich toe te eigenen. Maar noch individueel, noch als gemeente hebben we de volheid ervan bezeten. De droeve constatering is: we blijven zondigen en we blijven doodgaan. Maar onze verlossing van de macht van de zonde en de macht van de dood is

verzekerd en ligt straks als ervaring voor ons in de vervulling van de bedeling van de grote Dag van de Verzoening. Het Feest van de Dag der Verzoening werd gevierd op de tiende dag van de zevende maand. Negen dagen na het Feest van de Bazuinen. Het was in werkelijkheid meer een Vasten dan een Feest omdat deze dag gekenmerkt werd doordat de zonden van het hele jaar in herinnering werden gebracht, zodat men ernstig ermee omging en er boete voor deed. Op deze dag beleed de Hogepriester de zonden van het volk en ging in het belang van hen in de Meest Heilige Plaats met het bloed van verzoening. Het was een plechtige aangelegenheid als Gods volk na Goddelijk berouw verzoening kreeg voor zijn zonden en deze werden vergeven. De zonde en de vleselijkheid van het lange verleden van de Kerk zullen uit hun midden verwijderd moeten worden voordat zij in de volle zegen en kracht van het Feest van de Tabernakel (sukkot, Loofhuttenfeest), dat wonderlijke Feest van de volheid dat onmiddellijk volgt op Verzoening. Dank God voor het Paasfeest, in de eerste maand, waardoor God de zonde van de heiligen vergaf en hen hun overtredingen niet meer toerekende. Maar niemand kan ontkennen dat Gods volk twee duizend jaar met Paulus heeft gezocht: 'ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods' (Romeinen 7:24). God heeft ons geroep zeker gehoord en spoedig zal Hij zijn volk in een glorieuze vrijheid in de Geest brengen, waarin zij volledig bevrijd zullen zijn van hun zonden en van de dood. Laten we ophouden te trachten ons zelf te rechtvaardigen en onze drang naar heilig gedrag, want het is duidelijk aan een ieder rondom ons dat we het niet bezitten. 'Onze brief zijt gij, geschreven in onze harten, kenbaar en leesbaar voor alle mensen, daar gij toont een brief van Christus te zijn' (2 Corinthiers 3:3) Wie een 'levende brief' van Christus is, hoeft de wereld niet te vertellen hoe heilig hij is. Zonen van God, gelijkvormig aan het beeld van God hoeven niet aan anderen duidelijk te maken wie zij zijn. De wereld zal het zelf zien en zal verbaasd staan te ontdekken dat er een werkelijkheid en iets echts bestaat te midden van een generatie die boosaardig en pervers is. De overwinning waarover wij spreken is de overwinning van Christus Zelf. Als wij die overwinning verkrijgen, zal het niet nodig zijn zwakke excuses te zoeken hoe het kan gebeuren dat een kind van God terugvalt in vleselijkheid en zonde of een nederlaag leidt, want zijn plaats in Christus kent geen nederlaag. Volgens de Bijbel zal hij die overwint in de grote overwinning en triomf van Christus binnengaan. Een overwinning die nooit meer verloren kan gaan of overwonnen kan worden. Want het is de eeuwige overwinning van de verrezen en verheerlijkte Heer Zelf en de overwinnaar is daarom 'meer dan overwinnaar' (Romeinen 8:37) door Christus die hem lief heeft.

HET JUBELJAAR

Verlossing is een VOLLEDIG herstel van wat was verkocht door gebondenheid aan zonde, verdorvenheid en dood. Het is het opnieuw claimen van onze oorspronkelijke erfenis bij God voordat de zonde en de dood door het land woedde. Als gevolg daarvan moet een volledig VERLOST mens in dezelfde staat, zowel fysiek als geestelijk als Adam terugkeren als Adam was v³/4^r hij ongehoorzaam was aan God om niet van de boom van kennis van goed en kwaad te eten. Een van mijn argumenten om de oorspronkelijke status van Adam terug te krijgen is, dat de waarde van de verlossings-prijs betaald is gelijk is aan de prijs die betaald is, waardoor hij verkocht werd aan de slavernij. Daardoor wordt hij verlost. En als we de WAARDE van de door de Verlosser betaalde prijs weten, weten we de WAARDE van het eigendom dat verlost is. Het geeft ons ook een perfect plaatsje van de fysische en geestelijke status van wat 'de verlossing van ons lichaam' (Romeinen 7:24) werkelijk betekent, de exacte waarde. Wel, de waarde, of fysieke en geestelijke status van de Verlosser, of prijs van verlossing is duidelijk gegeven in het leven en de bediening van Jezus vanaf zijn doop in de Jordaan tot de dood aan het kruis. Allereerst, moest Jezus een volmaakt, gaaf Lam zijn, zonder enig gebrek, om het Levitische type te kunnen vervullen en zo de volmaakte verlossings-prijs te kunnen zijn. Ten tweede moest het zondeloos, onbedorven en zonder doods-ervaring zijn ('Niemand ontnemt Mij het leven,

maar Ik leg het af' (Johannes 10:18). Ten derde moest Hij heilig zijn, puur en onverdeeld, afgescheiden van de zondaars. Ten vierde moest Hij geboren worden uit de Heilige Geest. Als Hij, zoals sommigen beweren, geboren was met een zondige natuur, had Hij de mensheid niet kunnen redden, want iemand onder de heerschappij van de zondige natuur is erfelijk onrein en kan niet verlossen wat aangetast was door de zonde, verdorvenheid en dood en het weer in z'n oorspronkelijke staat herstellen. Er waren geen kiem van zonde in zijn bloed, niets van zonde, verdorvenheid of dood in zijn genen, daarom kon Hij genoemd worden: 'het heilige' (Lukas 1:35). Jezus verweerde Zich ook tegen de geestelijke leiders door te vragen: 'Wie van u overtuigt Mij van zonde?' (Johannes 8:46) en hoe ze het ook geprobeerd hebben, zij konden Hem nergens op betrappen of Hem doden totdat Hij 'zijn leven aflegde' (Johannes 10:18). Zijn zondeloosheid en onverdorvenheid werd uiteindelijk bewezen in zijn door en opstanding: de gehele mens: ziel, geest en lichaam rees op uit het graf in de glanzende kleding van onsterfelijkheid! Het is niet de boodschap die gefaald heeft, maar het ligt in degene die hem moest blazen, dat er zoveel verwarring en verlies is geweest. Het Woord had gelezen moeten worden de bazuin had de boodschap uit moeten schallen: 'dit weten wij immers, dat onze oude mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn, want wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde' (Romeinen 6:6-7), Maar thans, vrijgemaakt van de zonde en in dienst van God gekomen, hebt gij tot vrucht uw heiligheid en als einde het eeuwige leven' (Romeinen 6:22). 'Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. (Romeinen 8:2). 'En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest, die in u woont' (Romeinen 8:11). Deze boodschap is niet verkondigd door de bazuin, de boodschap van een VOLLEDIGE VERLOSSING VAN ZONDE EN DOOD. Zij die de bazuin moest blazen hebben met vaak hun eigen dogma's en ideeën en ongeloofverkondigd. De oude mens zou niet dood zijn, wij zouden niet vrij van de zonde zijn. We zondigen allemaal meer of minder, elke dag. Er is - leren zij - geen volmaaktheid in dit leven, de volheid van God zal pas in de hemel geopenbaard worden of tijdens een millennium. De leer is steeds geweest dat we geboren zijn om te sterven en na het graf pas daar te komen we terug zijn waar de mensheid startte. Het enige wat we mogen hebben is vergeving, MAAR GEEN VERLOSSING! Dat is niet de boodschap die de bazuin moest brengen, het is in tegendeel, het sissen van de stem van de slang! Daarom beveelt de Almachtige God: Blaast de bazuin op Sion en maakt alarm op mijn heilige berg' (Joël 2:1). Ray Prinzing schreef: 'God zal eerst de bazuin in Sion, totdat de boodschap ZUIVER ZAL ZIJN IN SION, zodat dan de wet van het Jubeljaar uit Sion zal klinken, het zal een zuiver woord van de Heer zijn, in de voorgang van zijn proces om alle dingen wederzijds met Zich te verzoenen. Het is waar dat het Woord des Heren stad houdt tot in eeuwigheid. Maar de blazers van de bazuin zijn gekomen en gegaan. Zij hebben allerlei klanken met hun evangelie-geluiden gewauweld, maar pas als de Heer zijn volk reinigt zal het zuivere geluid van de bazuin gehoord worden. Een boodschap van leven, hoop, overwinning. Prijst God! Dan zal 'de HERE uit Sion brullen en verheft zijn stem uit Jeruzalem, zodat hemel en aarde beven. Maar de HERE is een schuilplaats voor zijn volk .... en gij zult weten, dat Ik, de HERE, uw God ben, die woon op Sion mijn heilige berg' (Joël 3:16,17). Let op: Als de Heer verschijnt in Sion en zijn volle boodschap aan alle mensen 'zal uitbrullen', dan zullen 'hemel en aarde beven' en ZAL ALLES NIEUW WORDEN IN HEM de aarde en hemel zullen op hun grondvesten trillen tot er een volledig herstel zal zijn en ALLE DINGEN nieuw zullen worden. En EEN ding zal heel duidelijk zijn voor iedereen en dat is: dat de Heer IN SION WOONT, dus dat is ons FORT VAN HOOP voor de zuchtende schepping'. In deze laatste dagen is er een bediening ontstaan, het geluid van de bazuin klinkt en het is mijn diepe overtuiging dat deze bediening het geestelijke Feest van de Bazuinen inluidt. In deze tijd zijn er gezegende bedieningen in de kerk met de boodschap om

het Heilige der Heilige binnen te gaan en die bestemd is de volheid van God te ervaren. De dag van de Bazuinen was een dag van waakzaamheid. Het merendeel van de kerken wacht op Gabriël, dat zij - als hij op de bazuin blaast - deze planeet kunnen verlaten. De Bijbel zegt dat het geklank van een bazuin zal klinken en dat zijn volk zal opnemen op de wolken in zijn glorie en onvergankelijk leven. Maar ik ben blij dat die de bazuin een STEM is - woorden, gezegende woorden, krachtige woorden en wakker schuddende woorden - een boodschap van de Troon die een nieuwe koers aankondigt en een nieuw doel en werkelijkheid voor het volk van God vandaag! Deze grote boodschap van volledige verlossing aan het eind van deze aïoon moet geproclameerd worden door een verlost volk dat gezalfd is met de Heilige Geest en zuivere Evangelie-tonen blaast. Deze boodschap zal komen en komt door dat lichaam van gezegende boodschappers die door het vuur gegaan zijn en 'gelouterd is als goud gelouterd is' (Zacharia 13:9, Maleachie 3:3). Dus mijn geliefden, trek u niet terug van dat vuur, maar spring er vol vreugde in, wat de Heer heeft het verordineerd voor uw bestwil. Het is tijd voor Gods volk om te horen dat ze moeten veranderen. Het is tijd dat het volk iets nieuws hoort. Zij hebben vele preken gehoord gedurende vele jaren en eeuwen, maar zij zijn nog niet verlost! Zij hebben nog niet hun erfenis volledig in bezit genomen. Dus heeft God Zich een volk verzamelt en hen geroepen voor het Feest van de Bazuinen. Want vandaar uit zullen zij de Grote Verzoendag binnengaan en dan het Loofhutenfeest vieren.

DE BAZUIN VAN HET JUBELJAAR

u zult dit ongelooflijk mooi is en ik zal antwoorden: Amen, maar ik moet mijn lezer eraan herinneren dat er een werkelijkheid achter de Grote Verzoendag schuil gaat: een glorie die verder gaat, want het JUBELJAAR breekt aan! Bijna alle Christenen en predikers hebben de bazuin, die de zevenjaarlijkse feesten van Israël aankondigde verward met de Bazuin van het Jubeljaar. Want de waarheid is, dat zij niet dezelfde zijn. De feesten van Israël waren enkel verlossende feesten, die het grote plan van verlossing schilderden en vooraf schaduwden, zoals God het verkoos. Verlossing omvat binnen zijn doel alleen die personen die hun erfenis hier en nu hebben teruggekregen - voor het Jubeljaar. Het Jubeljaar heeft niets met verlossing te maken en daarom werd de bazuin niet gebruikt om zijnkomst aan te kondigen. Het Hebreeuwse woord voor Jubeljaar is YOBEL, dat betekent een luide, langgerekte toon op een ramshoorn. Soms kan het woord YOBEL ook trompet betekenen, maar in de Schrift opdracht gegeven aan de priesters om de 'zilveren trompetten' (Numeri 10:2,9-10) te blazen als het volk bijeen geroepen moest worden of als er een 'vreugdedag' ingeleid moest worden. Maar het is slechts weinigen opgevallen dat AAN HET EIND VAN DE GROTE VERZOENDAG er niet op de trompetten, maar een gekromde bazuin door het hele land vrijheid verkondigde. (In het Engels is het woord 'bazuin' vaak vertaald met 'trompet'). Dus het JUBELJAAR begon aan het eind van de grote Verzoendag, maar de betekenis was anders dan grote Verzoendag. De grote Verzoendag kwam elk jaar, maar het Jubeljaar kwam slechts eenmaal per vijftig jaar. Elke sabbat en elk feest had zijn doel en geestelijke betekenis: reiniging, verandering, berouw, herstel enz. en vonden plaats op verschillende tijden en seizoenen. In al deze gebeurtenissen ervaren we de verlossende activiteiten van God in ons leven. Maar Gods grote plan van verlossing stopt niet bij de Grote Verzoendag. Het wordt voltooid in het Loofhutenfeest dat volgt op de Grote Verzoendag. Ook bereikt de verlossing niet zijn climax in het Jubeljaar. Het Jubeljaar vormt geen onderdeel van het plan van verlossing. Het is iets extra, iets toegevoegds, iets dat verder gaat. Laat ik dit verduidelijken. Natuurlijk zijn de zegeningen en voordelen van het Jubeljaar mogelijk geworden door het kostbare bloed van Christus, die als 'Lam, dat geslacht is, sedert de grondlegging der wereld' (Openbaring 13:8). Dat is waarom het Lam geslacht moest worden sedert de grondlegging der wereld. Hij is het Lam dat de zonde van de WERELD wegneemt, en het is zijn bloed waardoor ALLE DINGEN weder verzoend zijn met God (Collossenzen 1:20).

Maar het bloed is waar het het Jubeljaar betreft, het bloed dat ALLES redt, verzoend, herstelt, maar het is niet het bloed dat verlost. Daar kan geen misverstand over bestaan. Hoe vreemd het ook klinkt, het Jubeljaar zelf kent geen ritueel, geen offers, geen bloedende lammeren, stervende rammen of brandende stieren. Het Jubeljaar had twee, slechts twee ingrediënten: het blazen op de bazuin en VRIJLATING. Verlossing is een kostbare voorziening voor deze eeuw, terwijl het Jubeljaar het laatste, gezegende bepaling is waardoor allen die hun vrijheid en hun erfdeel verloren waren, en deze niet konden lossen (Engels: redeem), of deze niet wilden lossen, zoals zo velen hebben gedaan, terug zullen ontvangen wat verloren was en een volle en volledige bevrijding. Waar vinden we in de traditionele dogma's en het zogenaamde Evangelie dat vandaag de dag verkondigd wordt de uitleg van tenminste de vervulling van deze verschillende voorzieningen, waardoor en waarin achtereenvolgens reiniging, verzoening en bevrijding werd bewerkt, niet alleen van personen, maar van hun verloren erfdeel? En als er in het Evangelie, zoals het nu gepredikt wordt, geen waarheid gevonden wordt die overeenkomst met deze afbeeldingen, is dat niet het bewijs dat men minimaal iets over het hoofd heeft gezien? God weet hoeveel er over het hoofd gezien is door oppervlakkige en vleeselijk gezinden en door het negeren van die Schriftgedeelten, waarvan de apostel Paulus ons zegt dat die noodzakelijk zijn om 'volmaakt en verzekerd bij alles wat God wil' (Colossenzen 4:12) te zijn, maar die door sommigen openlijk worden veracht, door anderen minimaal niet worden verstaan, en door anderen worden genegeerd als de zinloze schaduwen van een voorbij gegane bedeling. Maar in die beelden ligt de sleutel, misschien bedekt, van die 'eeuwen' en 'eeuwen der eeuwen' gedurende welke de grote massa van de mensheid schuldenaar zijn en lijfeigene van het oordeel, zonder hun ware erfdeel. Dit verwarde en verdraaide 'evangelie' van vandaag de dag, zou voor hen nooit een plaats in het Jubeljaar inruimen, zij willen niets door de vingers zien! De predikers raken nooit een van de waarheden van het Jubeljaar aan, of als zij het doen is zo verward met verlossing, zo verdraaid, verbasterd, vol misvattingen en zo verminkt dat het beklagenswaardig is. Maar, prijst God, het is nu aan ons gegeven dat er zo'n tijd is en in die wetenschap ontvangen we steeds wijdere blikken op de 'veelkleurige wijsheid Gods' (Efeziërs. 3:10) en de 'onnaspelrijke rijkdom van Christus' (Efeziërs. 3:8), onze Heiland en Redder. Als de bazuin op het Jubeljaar begint te blazen, zal de mensheid terugkeren uit zijn gevallen staat in de zonde naar die volmaakte staat van gemeenschap en leven in God. En een ieder zal terugkeren naar zijn familie. Een ieder heeft zijn eigen onderkomen, huis, verblijf- en schuilplaats bij God en zijn erfdeel bij God. Er is een woonplaats bereid voor iedereen. Wat een dag was het voor Israël als de bazuin van het Jubeljaar klonk. Wat een vreugde, wat een vrijheid, wat een hoop op een nieuwe toekomst dat land, huis en eigendommen weer teruggeven werden aan de families. Mijn vrienden, dit is de dag die wij naderen. De schepping zal thuiskomen in de familie van God. De mensheid zal eindelijk zijn bezit terug krijgen. Het Jubeljaar is onder ons! Dan zal 'de aarde vol worden van de kennis des HEREN heerlijkheid, gelijk de wateren die de bodem der zee bedekken' (Habakuk 2:14). En 'de ganse aarde aanbidde U, en psalmzingen U, zij psalmzingen uw naam' (Psalmen 66:4) Want 'God der ganse aarde zal Hij genoemd worden' (Jesaja 54:5). Een reeks verzen zoals deze (en de Schrift staat er vol van) kan alleen maar grote verheuging en hoop in ons geven, nu al. En wij zullen het uitroepen met de profeet: 'Land, land, land, hoor des HEREN woord' (Jeremia 22:29). Er is een boodschap van hoop, er is een droom, een visioen van overwinning die op vervulling wacht. Het einde daarvan is verzekerd, het is zeker geworden op Golgotha toen Christus zijn leven uitgoot voor de gehele mensheid. Het gebod dat de bazuin van het Jubeljaar was eenvoudig: 'Dan zult gij bazuingeschal doen rondgaan in de zevende maande op de tiende van de maand: op de Verzoendag zult gij de bazuin doen rondgaan door uw ganse land' (Leviticus 25:9). Nadat Israël bezit had genomen van het land, is het moeilijk te begrijpen hoe een bazuinstoot gehoord kon worden van Dan tot Berseba. De bazuin moest klinkend door het hele land van het ene eind naar het andere, zodat deze meest belangrijke aankondiging gedaan kon worden. Hetzelfde principe

wordt genoemd in Ezra 1:1: 'wekte de HERE .....de geest van Kores, de koning van Perzië, op, om door zijn gehele koninkrijk ..... deze oproep te doen uitgaan'. In het Hebreeuws staat er letterlijk: 'Hij deed een stem uitgaan door heel zijn koninkrijk'. Alle Joodse schrijvers stellen dat de bazuinhoorn op grote schaal door het hele land werd geblazen, in de bergen, in de straten. Geen hoek werd onbezocht gelaten door 'het vreugdevolle geluid'. Het was bedoeld als een universeel ontwaken van heel de bevolking van het gebeuren van dit Feest. In elk bevolkt gebied was er een gelijktijdig blazen van de bazuin. Het moest beginnen bij de Tabernakel of de Tempel. En van daaruit stonden mensen opgesteld die als ze het geluid hoorden dit konden doorgeven naar alle uithoeken van het land. Onder het Oude Verbond bliezen de uiterlijke Israëlieten op de uiterlijke bazuinen om vrijheid over heel het land te proclameren. Maar in het Nieuwe Verbond wordt het Jubeljaar aangekondigd met geestelijke bazuinen, de bazuinen zijn geestelijk en hemels, die geblazen worden met de kracht van de Geest van God door een gezalfde groep van bevrijders. De Goddelijken hemelse boodschap van bevrijding zal door heel de wereld klinken en elk schepsel onder de hemel zal het horen. Het zal verkondigd worden aan de slaven en de vrijen, de gevangenen zullen bevrijd worden, de blinden zullen zien, doordat hun ogen open gaan en het geneest de melaatse, kreupele, zieke en maakt de tong van de stomme los. Hier is het Jubeljaar, het eeuwigdurende heilige jaar, of dag van Christus, die allen in zijn glorieuze vrijheid van de kinderen Gods brengt en naar een eeuwig erfdeel. Ja, Hij zal bevrijden en vernietigen dat wat door de tegenstander in de schepping heeft gebracht. De bazuin van het Jubeljaar getuigt geestelijk en typologisch van de verkondiging van een BOODSCHAP. Welke boodschap? Waarom een bevrijdende boodschap? En aan wie? Leviticus 25:10: 'Gij zult het vijftigste jaar heiligen en vrijheid IN HET LAND VOOR AL ZIJN BEWONERS'. De bazuin van het Jubeljaar vertegenwoordigt een volk dat aan de schepping het besluit van hun bevrijding van de boeien van de zonde, duisternis en dood uitbazuint. Het is niet de verantwoordelijkheid van de kerk om de wereld te overladen met veroordeling, verdoeming en oordeel, terwijl de kerk vrijuit gaat. God bereidt een JUBELJAAR BAZUIN BEDIENING voor die zich zo totaal uitstrekt, dat zijn vrede en liefde voor de mensen aan ALLEN verkondigd zal worden, zoals de Schrift zegt: 'Hij is de verzoening (genadetroon) voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld' (1 Johannes 2:2).

HET JUBELJAAR

Enige tijd geleden werd de volgende vraag aan mij gesteld: 'Waarom predik en onderwijs je het Evangelie als uiteindelijk toch iedereen gered wordt? Er is toch geen noodzaak om te getuigen, want zij zullen eens, op de een of andere dag, op de een of andere manier, ergens gered worden, ja toch?'. VERKEERD ! Ten eerste is het Christelijk leven zo mooi en waardevol, dat het waard is te leven, zelfs al zou het het enige leven zijn dat er te leven is en er geen hiernamaals zou zijn. Vraag het hen die, al jarenlang, werkelijk Christus hebben leren kennen en ervaren. Dr. A.J. Gordon ontmoette een oude, kreupele man op straat en vroeg hem waarom zijn gezicht, ondanks zijn handicap, zo straalde. De oude man antwoordde: 'de duivel heeft geen gelukkige oude mensen. Bovendien zal God nooit iemand redden, die ooit geleefd heeft of zal leven, zonder BEDOELING, een INSTRUMENT TE ZIJN WAARDOOR HIJ HEN KAN BEREIKEN. En wij zijn dat instrument! God verklaart aan zijn uitverkorenen in Jesaja 49:6: 'Ik STEL U tot een licht der volken, opdat MIJN HEIL reike tot het einde der aarde'. Gedurende deze eeuw van verlossing is de methode waardoor God mensen tot geloof brengt, geopenbaard in Romeinen 10:14,15: 'En hoe zullen zij Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben?' Hoe horen zonder prediker. En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn?' Niet prediken en onderwijzen omdat alle mensen uiteindelijk gered worden? Dit hele idee is belachelijk en geeft de diepte van onwetendheid weer en het ongelofelijke gebrek aan het begrijpen van Gods bedoeling. De eenvoudige waarheid is dat het doel

van God is alle mensen te redden, een aantal nu door verlossing, de overblijvenden later in het Jubeljaar. Maar of het nu of dan is, of het hier of daar is, de middelen waardoor Hij mensen redt is de verkondiging van het Goede Nieuws. Zij die zouden moeten stoppen met prediken en getuigen aan de verlorenen, dat zijn zij die geloven dat de meeste van hen hoe dan ook in de hel zullen branden. Wat ter aarde kan een grotere verspilling en nutteloos en teleurstellend zijn dan prediken aan mensen terwijl men eigenlijk gelooft dat de grote meerderheid van hen toch voor eeuwig verdoemd is. Nu komt het Woord: 'en dit alles is uit God, die door Christus ons met Zich verzoend heeft en ONS DE BEDIENING DER VERZOENING GEGEVEN HEEFT, welke immers hierin bestaat, dat God in Christus DE WERELD met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen, en dat HIJ ONS HET WOORD DER VERZOENING HEEFT TOEVERTROUWD' (2 Corinthiërs 5:18-20). Die gezegende heiligen, aan wie het woord en bediening van de universele verzoening is toevertrouwd, die ZIJN DE BAZUIN VAN HET JUBELJAAR. Zij zijn Gods JUBELJAAR-BAZUIN-BEMANNING. Niemand kan ontkennen dat zij, die de waarheid van de bevrijding en het herstel van alle mensen en dingen met God, de enige Christenen in de wereld zijn die de BOODSCHAP VAN HET JUBELJAAR verkondigen. Ik moet bekennen dat ik soms diep gegriefd ben in mijn geest, als ik sommige, zogenaamde zonen van God, ontmoet die in EEN adem verklaren dat zij de lang verwachte bevrijders van de schepping zijn, terwijl zij met hun volgende ademstoot hen die geloven in de redding en herstel van ALLE MENSEN door God, belachelijk maken en hen als ketteren vervloeken. Deze arme schepselen mogen op een bepaald niveau kinderen van God zijn, maar zij zijn zeker niet een onderdeel van Gods JUBELJAAR-BAZUIN-BEMANNING. Zij verkondigen geen boodschap van bevrijding van de schepping, maar alleen maar een uitzicht op eeuwige verdoemenis en oordeel. U kunt niet het grootste deel van Gods kostbare schepping verdoemen tot een eindeloos brandende hel en hun bevrijder tegelijk zijn. De eenvoudige waarheid is, mijn geliefde broeders, dat tot we in staat zijn Gods onveranderlijke bedoeling om alles met Zichzelf te verzoenen, we niet in staat zullen zijn Gods grote plan van Verlossing en het Jubeljaar duidelijk te zien. En u kunt er zeker van zijn dat God niet aan onze handen de boodschap van de bazuin van het Jubeljaar zal toevertrouwen zolang als we vijandig blijven tegen Gods kostbare doel en wraakzuchtig tegen mensen voor wie Christus stierf. Pas als wij zijn doel duidelijk zien, kan Hij ons gebruiken om deze boodschap aan de schepping waartoe wij gezonden zijn om die te redden en herstellen, toevertrouwen. In het Jubeljaar zal de Heer brullen vanuit Sion door veeltallige Hogepriesterlijke dienaren om bevrijding en vrijheid aan de aarde te brengen. In het Jubeljaar is er rust, omkering, vrijlating, kwijtschelding, verfrissing, vereniging en herstel! Er is een terugkeer tot familie en eigendom, rust, vrede, veiligheid, voorziening en nog veel meer! De gezegenden zullen deze bevrijding verkondigen en niet zij die hen aan hun lot hebben overgelaten. God zal zijn driehonderd zalven om de twee en dertigduizend te bevrijden. God zal deze Ene Nieuwe Mens zalven als de Zoon van God om Sadrach, Mesach en Abednego te bevrijden en zal de hele aarde brengen onder de heerschappij van de Ene, ware en levende God. Hij zal zijn Simson zalven om de stadspoorten van het moderne Babylon eruit te lichten en de vijand van de kerk ontmaskeren. Hij zal zijn Elia zalven om de profeten baäl te vernietigen. Hij zal zijn Jozua zalven om zijn volk terug te brengen naar hun erfdeel. Hij zal zijn David zalven om met een ijzeren staf te regeren. Oh, de zonen van God zullen geopenbaard worden in gezelschap van de Eerstgeborene, en de schepping zal bevrijd worden van slavernij, en gebracht worden in de vrijheid en glorie van de kinderen van God. Wat een Jubeljaar zal dat zijn! Wat een triomfantelijk laatste woord van Gods kant zal dat zijn na alle dwaasheid van de mensheid. En dit alles zal geschieden uit pure genade en vergeving door een kracht dat al de doelen van God zal uitwerken. De Jubeljaren in de geschiedenis van Israël zijn door de kroniekschrijver Flavius Josephus, een Joodse historicus uit de eerste eeuw, gedateerd. Het dateert de Jubeljaren vanaf de eerste cyclus, die gevierd werd toen het volk Israël het beloofde

land binnentrok, tot het Jubeljaar dat gevierd werd in 27 na Chr. Let op de betekenis van het jaar 27 na Chr. Dat is hetzelfde jaar dat Jezus zijn bediening aanving in zijn eigen stad Nazareth met het lezen van Jesaja 61:1,2: 'De Geest des Heren HEREN is op mij, omdat de HERE mij gezalft heeft, Hij heeft mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan ootmoedigen, om te verbinden gebrokenen van hart, vrijlating uit te roepen en voor gebondenen opening der gevangenis, om uit te roepen een jaar van het welbehagen des HEREN'. Kortom, God zegende dat Jubeljaar - dat jaar van bevrijding door zijn Zoon te zenden om een Evangelie van bevrijding van de gebondenheid aan zonde, ziekte, zorgen en dood te verkondigen. Het 'jaar van welbehagen' wordt door Ezechiël het 'jaar der VRIJLATING' genoemd (Ezechiël 46:17), dat is het Jubeljaar. De Here Jezus kwam om deze bediening van bevrijding te openbaren. Jezus, de Voorloper was in dat lang voorbije Jubeljaar de bazuin. Hij was het Levende Woord van God dat een duidelijk geluid gaf, die de bedelaar, de gebrokenen van hart, de gebondenen, blinden en de gekneusden kwam bevrijden (Lukas 4:18). Al deze dingen demonstreerde Hij gedurende de drie en een half jaar van zijn aardse bediening als Hij mensen bevrijdde van demonen, kwalen, genas, oren en ogen opende, de lammen aanraakte zodat zij gingen lopen en doden opwekte om weer te leven en bracht vergeving en vrede aan menselijke harten. Deze dingen die Hij deed waren louter demonstraties en voorbeelden van de volheid dat de mensheid zal zegenen, ja, de hele schepping, in 'het aangename jaar des Heren' (Lukas 4:19),

HET JUBELJAAR.

Toen Jezus dit Schriftgedeelte uit Jesaja 61:1-2 las, brak Hij deze profetie in tweeën en zei: 'Heden is dit schriftwoord voor uw oren vervuld' (Lukas 4:21). Hij splitste de profetie en wat Hij deed was schitterend: 'Daarna sloot Hij het boek, gaf het aan de dienaar terug en ging zitten' (Lukas 4:20). En dat is precies wat Jezus deed in zijn komst in het vlees. Hij vervulde die drie en een halve jaar bediening, Hij sloot dat boek, dat deel van het en gaf de boodschap en de verantwoordelijkheid aan zijn lichaam en ging zitten aan de rechterhand van God. En als u teruggaat naar Jesaja 61, dan zult u zien waar Hij de profetie in tweeën deelde en het is duidelijk dat de rest van de profetie vervuld moet worden door ons - de zonen Gods - in een Jubeljaar bediening. Tweeduizend jaar geleden deed de Heer zijn deel, Hij vervulde het, sloot het boek, en gaf de rest van de verantwoordelijkheid aan ons. Wij zijn, precies op tijd, om die Jubeljaar bediening voort te zetten want wij zijn zijn zaad en 'het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben' (Jesaja 53:10). Dus onze Here Jezus proclameerde, kondigde aan en demonstreerde het aangename Jaar van de Heer, het Jubeljaar, het Jaar van Bevrijding, het Jaar van Vrijheid. De aankondiging van het Jubeljaar was wijs gepland op de Grote Verzoendag, omdat het volk dan beter gezind zou zijn om te vergeven en hun broeders hun schuld kwijt te schelden, als zij vlak daarvoor de volledige kwijtschelding van hun eigen overtredingen hadden ontvangen. Een volk wiens vele overtredingen vergeven is en hun zonden weggedaan zijn en niet meer in herinnering gebracht worden, zou het niet vinden om 'een bevrijding te geven', zelfs op waar men recht had. Wij dienen 'vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft' (Efeziërs. 4:32) te zijn. De mensen zeggen soms: 'Maar ik wil mijn recht!, Ik wil gerechtigheid!' Wel, gerechtigheid is een daad naar anderen toe op dezelfde wijze als God gehandeld heeft naar u toe. U en ik leven in de machtigste tijd die er te bedenken is en wij zijn bevoorrecht boven elk ander volk om nu te leven. U bent geroepen en wordt klaargemaakt en wordt gezalft om de schepping te bevrijden. GOD ZAL ZIJN SCHEPPING BEVRIJDEN DOOR HAAR TE VERGEVEN. 'Ons de bediening der verzoening gegeven ..... dat God in Christus de wereld verzoenende was met Zichzelf, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen' (2 Corinthiers 5:19). In Lukas 4:18 las Jezus het gedeelte uit Jesaja 61:1-2 en Ik vestig uw aandacht op het deel dat Hij zei: 'De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalft heeft, om .....aan gevangenen loslating

te verkondigen'. Het woord 'loslating' is in het Grieks APHESIS. op andere plaatsen wordt het vertaald met vergeving of kwijtschelding. Het betekent uit de gevangenis gelaten worden. En als u de schepping gaat bevrijden, kan alleen een vrij mens en mens bevrijden! Dus laat me u vertellen wat u moet doen om deel te nemen aan deze werkelijkheid. U moet God vergeven, want als u van God houdt en u bent geroepen naar zijn voornemen, dan is alles wat in uw leven gebeurd is voor uw bestwil geweest. Er zijn geen toevalligheden. Dus u moet God vergeven. Ik ken mensen die boos zijn op God. Zij denken dat op de een of andere manier God niet eerlijk is door allerlei negatieve dingen die in hun leven hebben plaats gevonden. Ten tweede: u moet uzelf vergeven' 'vergetende hetgeen achter mij ligt' (Philippenen 3:14). Ten derde: u moet iedereen in uw familie en gemeente of kerk vergeven. U wilt radicaal zijn? Dan moet u al de predikers vergeven, zelfs die u pijn gedaan hebben, beledigd hebben en u gehinderd hebben. U moet uw vijanden vergeven. Vergeef hen. En wanneer u vergeven heeft, en u heeft dat werkelijk gedaan aan allen met wie u in aanraking bent geweest, dan kunt u terugkeren naar deze planeet als een ambassadeur van Christus en in zijn plaats zeggen: 'U bent verzoend met God'. Wat hebben we hoogdravende taal gebruikt, geraasd en uitgevaren tegen mensen over hun zonden en het oordeel. Maar het gezegde is juist: 'Er is geen moeilijkheid die voldoende liefde kan overwinnen, geen kwaal die genoeg liefde kan genezen, geen deur die genoeg liefde niet kan openen, geen golf die genoeg liefde niet kan overbruggen, geen muur die genoeg liefde niet omver kan werpen, geen zonde die genoeg liefde niet kan vergeven. Het maakt geen verschil hoe diep geworteld het probleem ook zit, hoe hopeloos het vooruitzicht, hoe groot de verwarring is, hoe groot de vergissing - een voldoende realisering van liefde zal alles doen wegsmelten en alleen als u genoeg kunt liefhebben kunt u de gelukkigste en krachtigste wezen op aarde zijn'. O, misschien begrijpen we nu iets van die Goddelijke wijsheid, dat het wanneer het als doel heeft een wereld te redden die de verkeerde kant is opgegaan, zegt: 'WANT ALZO LIEF HEEFT GOD DE WERELD GEHAD, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft' (Johannes 3:16). En God heeft in Christus genoeg liefde om rond de aarde te gaan. Demonstraties van genade, zoals de wereld nog nooit gekend heeft, rijzen op aan de horizon, klaar om gemanifesteerd te worden op de door de Vader aangewezen tijd. God heeft een Goddelijk schouwspel voor de aarde voorbereid. Het is een licht dat opkomt in de duisternis en over de duisternis. Het is een schouwspel van GENADE in een wereld van duisternis en gebondenheid. Ik aarzel niet u te zeggen dat het uur nadert dat Gods BAZUIN VAN HET JUBELJAAR gehoord zal worden op de bergen van deze aarde, aan de deur van elk huis en voor de poorten van de hel zelf. Dan zal het werkelijkheid worden dat de gevangenen hun ontorende ketenen zullen afwerpen die hun eeuwenlang gebonden hebben, dan zal de groep van biljoenen ballingen, die in vader Adam verbannen zijn uit de Hof van Edenterugkeren naar dat gelukkige huis waarvan zij zo lang verbannen zijn geweest, dan zal elke schuld worden kwijtgescholden, elke last worden verwijderd, elk juk gebroken en elke traan afgewist worden. 'en ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan, en de zee was niet meer. En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, nederdalende uit de hemel, van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is. En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie, de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volken zijn en God zelf zal bij hen zijn, en Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij, die op de troon gezeten is, zeide: Zie, IK MAAK ALLE DINGEN NIEUW. En Hij zeide: Schrijf, want deze woorden zijn getrouw en waarachtig. En Hij sprak tot mij: Zij zijn geschied. Ik ben de alfa en de omega, het begin en het einde. Ik zal de dorstige geven uit de bron van het water des levens om niet' (Openbaring 21:1-6). Het is van buitengewoon belang dat het Hebreeuwse woord voor 'Jubeljaar' Yobel is, dat een luide, lange klank op de ramshoorn door het hele land betekent. Maar bij EEN gebeurtenis, in Leviticus 25:9 lezen we: 'Dan zult gij bazuingeschal doen

rondgaan'. En hier wordt een ander woord gebruikt, TERUWAH, dat een luidruchtige goedkeuring, acclamatie, een strijdkreet en het geklank van de bazuin als een alarm betekent. Het stamwoord is RUWA en dat betekent 'de oren spitsen'. En wat heeft de mensheid het nodig dat zij hun oren spitsen. De wereld heeft lange millennia geluisterd naar de stem van een vreemdeling, het zelfbedrog van de vleselijke geest. Prijst God, de boodschap van de bazuin van het Jubeljaar zal een boodschap zijn die de oren van de mensen doet spitsen en hun gehoor zal heiligen, hun verwachtingen veranderen en hun begrip transformeren en de stem van de vreemdeling verdrijven en HUN AANDACHT RICHTEN op God. Het is tijd voor het GROTE JUBELJAAR!